

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

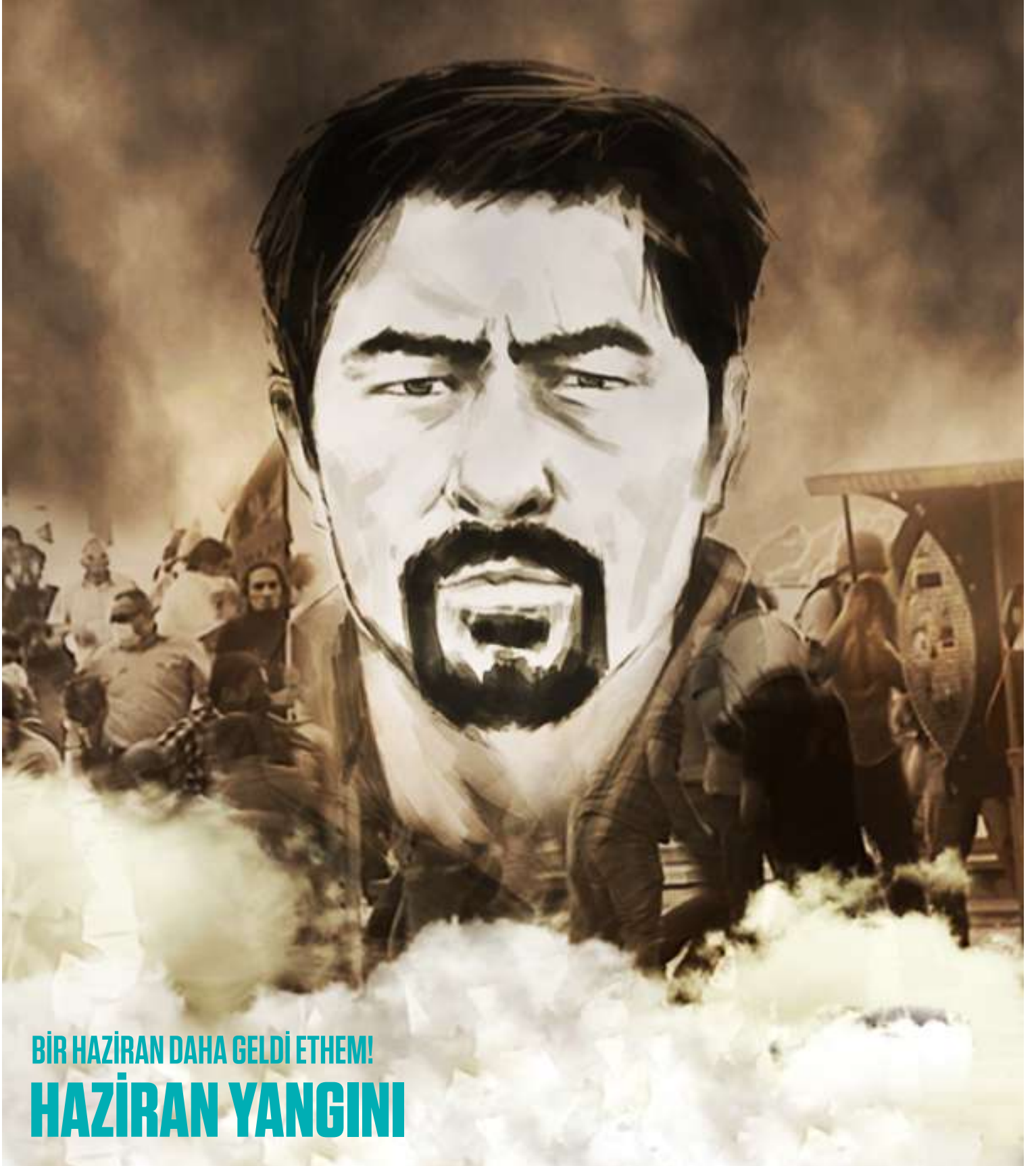
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR HAZİRAN DAHA GELDİ ETHEM!

HAZİRAN YANGINI

ÖLÜM ORMANI

BACKCOUNTRY

Yukarıdaki Filmin Yapımcıları
Tarafından Halkı Bilgilendirmek
İçin Hazırlanmıştır

Bir Kara Ayıyla Karşılaştığınızda Ne Yapmalısınız?

Amerikan Kara Ayısı (Ursus Americanus)

Boy: Dört ayak üzerindeyken 1 ile 1,5 metre arasındadır.

Uzunluk: Burundan, kuyruk ucuna kadar 1,5 2 metre arasındadır.

Ağırlık: Erkekler 68-158 kg arasındadır. Dişilerin ağırlığı ise daha azdır.

İstisnai durumlarda 227 ile 272 kg arasında değişmektedir.

Yaşama süreleri: Normal şartlarda 10 sene civarıdır. Ancak kara ayılar için bu süre 30 yıla kadar çıkabilir.

- Hepçil hayvanlardır. Hem et hem ot tüketirler.
- Çiftleşme sezonları yaz aylarıdır.
- Amerikan kara ayılarının çoğu hava şartlarına göre kış uykusuna yatarlar.
- Anne ayılar yavrularının yanındayken çok daha tehlikeli ve saldırganlardır.

- Meksika'da soyları tükenme tehlikesi ile karşı karşıyadır.
- Yaşadıkları ortama gösterdikleri hızlı adaptasyon süreçleriyle bilinmektedirler.
- Genelde tek başlarına avlanırlar. Ancak yemek bulma sıkıntısı çektikleri alanlarda grup halinde dolaştıkları görülmüştür.
- Kuzey Amerika'da 600.000 civarı siyah ayı yaşadığı düşünülmektedir.

1 Çok iyi renk seçme kabiliyetleri ve çok keskin koku alma duyuları olan hayvanlardır. Çok zekidirler, saatte 55-60 km hıza çıkabilirler. Ağırlıkları en az 250-270 kg arasındadır.

2 Bir ayıyı ürkütmemek gerekir. Ani ve habersiz yaklaşımlarda tehlikeli olabilirler. Bir ayıya yaklaşmadan önce ona orada olduğunuzu bildirecek sesler çıkarın. El çırpabilirsiniz yada bir düdük kullanabilirsiniz. Rüzgarlı havalarda, devamını göremediğiniz bir yola girdiğinizde, nehir veya dere kıyılarında ekstra dikkat gösterin.

3 Bir ayı ile karşılaştıysanız;
• Sakin olun. Kesinlikle kaçmayın. (Kaçmak ayının sizi kovalamasına sebep olabilir.)

• Etrafta çocuk varsa mutlaka kucığınıza alın ki onlar da kaçmasın. Köpeğiniz varsa bağlayın. Ve ayı ile asla göz kontağı kurmayın. Çok çok kısık bir ses ile konuşun.

• Eğer ayı, çenesini oynatıyorsa, ya da pençelerini yere vuruyorsa bu ayının tehdit edildiğinin göstergesidir. Böyle bir durumda çok yavaş hareketlerle geriye doğru adım atın.

• Asla ayının kaçabileceği yolu kapatmayın ve daireler çizerek aranızdaki mesafeyi arttırmaya çalışın.

4 Dünyada bilinen sekiz ayı türü vardır. Bunlardan bilinen en tehlikeli olanları Asya kara ayıları ve kahverengi ayılardır.

5 Kara ayılar Amerika'da, Alaska'dan Florida'ya kadar 40'a yakın eyalette bulunmaktadır. Bunun dışında Kanada'nın bütün bölgelerinde mevcuttur.

6 Kuzey Amerika'da yaklaşık 750.000 kara ayı yaşamaktadır.

7 Amerika'da 2000 yılından beri 16 tane ölümcül ayı saldırısı gerçekleşmiştir. Bu saldırıların 14 tanesi vahşi doğada meydana gelmiştir.

8 Türkiye'de yaşayan ayı türünün "Ursus Arctos L." yani bozayı olduğu bilinmektedir.

9 Doğada vakit geçirirken en az 3 kişilik gruplar halinde dolaşın. Ölümcül saldırılar tek başına ve çift halinde dolaşan insanların başına daha sık gelmektedir. Kalabalık gruplar ayılar için başa çıkması zor görülebileceğinden risk unsurları çok daha azdır.

10 Yemeğinizi ve çöpünüzü ayı çıkma potansiyeli olan yerlerden uzak tutun. Yaşanan ölümcül saldırıların %38'inde olay yerinde yemek bulunmuştur. Bu yemeklerin kokusu ayıları oraya çekmeye yeterlidir.

11 Yanınızda mutlaka ayı kovucu sprey taşımaya özen gösterin. Bu spreyi kamp malzemeleri satan mağazalardan temin edebilirsiniz.

12 Sizi bir sonraki öğünü olarak görebilecek olan kara ayıların hareketlerini öğrenmeye çalışın. Bu ayılar avlarını üzerlerine saldırmadan önce sessizce takip edebilir ve bu bazen saatlerce sürebilir.

13 Sizi takip etmekte olan bir kara ayıyı bağıarak, ayı kovucu sıkarak ya da taş fırlatarak, agresif hareketlerle ürkütüp kaçırabilirsiniz.

"Bir yırtıcı saldırısında, saldıran hayvan sizi yemek kaynağı olarak görür.

Genelde, o hayvan sizi gizlice takip eder.

Ve günün sonunda da tanışma fırsatı bulursunuz."

12 Haziran'da Sinemalarda

John Beecham,
National Geographic

TANRIYI OYNAMAK

MARY SHELLEY’NİN 1818’DE YAYIMLADIĞI “FRANKENSTEIN” DA; H. G. WELLS’İN 1896’DA OKUYUCUYLA BULUŞAN “DR. MOREAU’NUN ADASI” ADLI KLASİĞİ DE ASLINDA İNSANOĞLUNUN ‘YARATICI’ ROLÜNÜ ÜSTLENMESİNİ ANLATIR. İLKİNDE, DR. FRANKENSTEIN farklı ölü bedenlerden topladığı uzuvlarla insan görünümünde bir ‘canavar’ yaratırken, Dr. Moreau da izole adasında yarı insan-yarı yaratık bir melez türe can verir. Bu yapıtlarda insan, ‘tek yaratıcı’ olduğuna inandığı Tanrı’yla aşık atmaya kalkıp ‘yaratıcı’ rolünü üstlendiğinde, doğal dengeyi bozar ve sonuç ‘felaket’e dönüşür.

Bu hafta vizyona giren iki film, akla hemen 19. yüzyılda yayımlanmış bu iki klasığı getiriyor: “Jurassic World”, malum, dinazorları diriltmeye dair bir fantezi. 1993’te Spielberg’ün sinemaya armağan ettiği “Jurassic Park”, dinozor kanı emmiş bir sivrisineğin fosilinde bulunan DNA örneği sayesinde insan eliyle laboratuvarlarda hayata döndürülen dinazorların yol açtığı felaketi anlatıyordu. Yaklaşık çeyrek yüzyıl sonra çekilen bu dördüncü film de aynı konuyu ısıtıp tekrar önümüze koyuyor.

“Vice” ise, etiyle, kemiğiyle, iç ve dış organlarıyla, duygu ve düşünceleriyle tıpatıp insana benzeyen robotların, Vice adlı eğlence merkezinde zengin müşterilerin hastalıklı zevklerini tatmin ederken kontrolden çıkmalarını anlatıyor. Hikaye aslında Michael Crichton imzalı meşhur “Batı Dünyası”nı (Westworld) çağrıştıırken, tesadüfe bakın ki “Jurassic World” de yine Crichton’ın kaleminden çıkan “Jurassic Park”ın bir versiyonu.

19’uncu, 20’nci, 21’inci yüzyıl fark etmiyor. İnsanoğlu her dönem hayal gücünü zorlamayı, daha da ileri gidersek ‘tanrıyı oynama’yı seviyor, en azından arzuluyor. Ama ‘güç’e sahip oldukça da kontrolü kaybedip felaketlere yol açabiliyor.

Bu ihtiras, bazen güce kendini kaptırıp insanların düşünceleriyle, alışkanlıklarıyla, yaşam biçimleriyle, hayatlarıyla oynamaya kalkışan, kendini Dr. Frankenstein ya da Dr. Moreau zanneden çıldırmış yöneticiler de yaratabiliyor. Ama neyse ki romanın ya da filmin sonunda, üzerlerinde oynanmaya çalışılan varlıklar, bir şekilde isyan edip, tanrıyı oynamaya kalkan ‘kötü’yü cezalandırmayı başarıyor.

Hatta gerçek hayatta bile...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, O. ÖZYURT, A. U. UYANIK, M. İŞİL, U. VARDAN,

C. CANBAZOĞLU, H. ÇETİNDER, Ç. GÜNERBÜYÜK, B. GÖL, K. KARŞAN, J. BARIŞ, K. ÖZKARACALAR **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Jurassic World; Haziran Yangını; Küçük Karmaşa (A Little Chaos); Vice; Mutlu Kuzular (Von Glücklichen Schafen); Ajan (Spy); Ölüm Ormanı (Backcountry); Çıtır Kaçak Tehlikeli (Barely Lethal); Fal; Hannas: Karanlıkta Saklanan; Şövalye Rusty (Ritter Rost: Eisenhart Und Voll Verbeult).

27 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

28 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, senaryosunu Nâzım Hikmet'in kaleme aldığı "Aynı Mahalleden İki Delikanlı"yı izledi ve yazdı.

30 AŞKTAN DA ÜSTÜN

George Orwell'vari atmosferiyle televizyonu da etkilemiş bir başyapıt: "Truman Show"... Burak Göral imzasıyla.

32 TOPAZ

Sovyetler Birliği, dünyanın en iyi buz hokeyi takımına sahipti: "Kızıl Ordu" (Red Army)... Kaan Karsan imzasıyla.

34 AİLE OYUNU

Prenses Kaguya Masalı (Kaguyahime No Monogatari); Annemin Şarkısı; Derin Kabus (As Above, So Below).

40 GENÇ VE MASUM

Christopher Lee'nin ardından: "DiskDünya'ya Hoş Geldiniz" (Welcome To The Discworld)... Murat Özer imzasıyla.

42 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

® arka
pencere

HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ
ARKAPENCERE.COM

JURASSIC WORLD

ORJİNAL ADI Jurassic World

YÖNETMEN Colin Trevorrow

OYUNCULAR Chris Pratt,

Bryce Dallas Howard,

Ty Simpkins, Irrfan Khan,

Vincent D'Onofrio, Omar Sy

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 124 dk.

DAĞITIM UIP

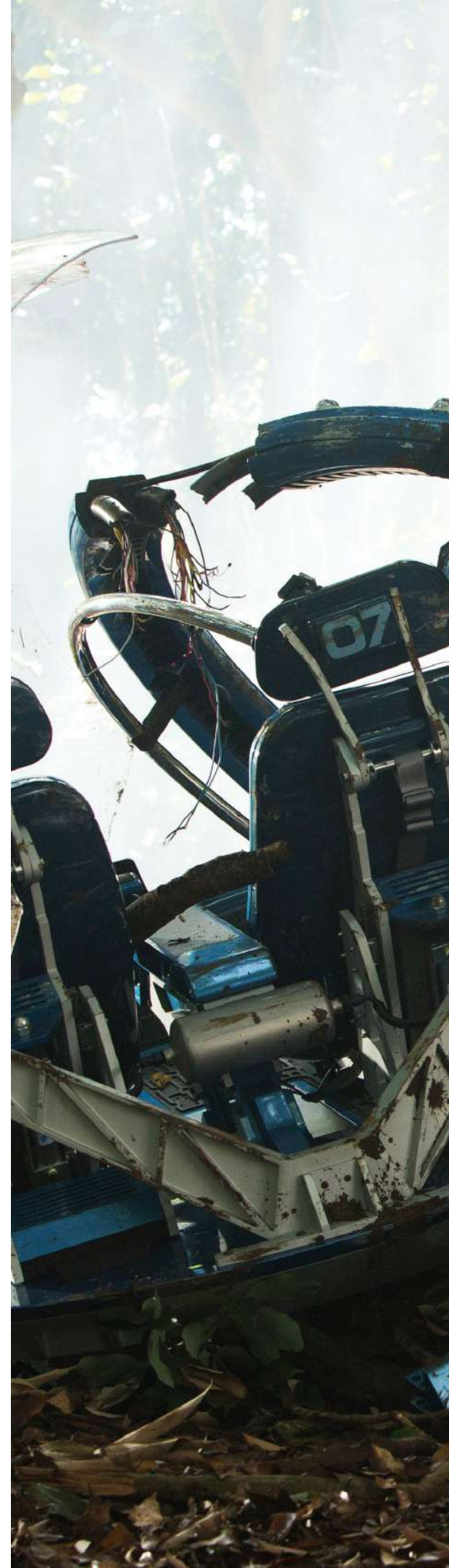
İLGİNÇTİR, TÜRÜ YOK
OLMUŞ DİNOZORLARIN
CANLANDIRILMASI
HAYALİNİ KURAN
TÜKETİCİLER, SAYILARI
AZALMIŞ ANCAK TEHLİKE
ALTINDA OLAN
HAYVANLARLA YETERİNCE
İLGİLENMİYOR!

STEVEN SPIELBERG'ÜN SINEMANIN EN İYİLERİNDEN KABUL EDİLEN GERİLİMİ "JAWS"UN (1975), DÜNYADAKİ KÖPEKBALIĞI KORKUSUNU TETİKLEDİĞİNE VE YAVRULAR DAHİL KATLIAMLAR İÇİN BAHANELER YARATTIĞINA DAİR TESPİTLER BİLİM

insanlarınca yapıldı... Sinema endüstrisi, aşırı avlandıkları için bazı alt türleri koruma altına alınmış olan köpekbalıkları üzerinden, filmler hariç çok büyük kârlar elde edemedi ama yine Spielberg marifetiyle başka bir değerli maden keşfetti. Kaynak, "Batı Dünyası" (Westworld, 1973), "Büyük Tren Soygunu" (The First Great Train Robbery, 1978) gibi yazıp yönettiği filmleri Türkiye'de gösterilmiş, çok yönlü ve çok satan yazar Michael Crichton'ın (1942-2008) romanıydı. "Jurassic Park", 1993 sonbaharında ülkemizde de başlayan bir tanıtım & pazarlama bombardımanı, 65 milyon yıl önce, tahminen dünyaya çarpan bir kuyruklu yıldızın yok ettiği dinozorları günlük hayatlarımızın içine dahil etti.

Tam 22 yıldır serinin üç filmi ve onlardan esinlenen yüzlercesi ile oyuncaklarından krakerlerine uzanan dev pazarda, sadece fosilleri keşfedilebilen ve bazılarının çok büyük oldukları bilimsel olarak kanıtlanan 'kertenkelelerle' yatılıp kalkılıyor. Ancak ilginçtir, türü yok olmuş dinozorların canlandırılması hayalini kuran tüketiciler, sayıları azalmış ancak tehlike altında olan hayvanlarla yeterince ilgilenmiyor! Yani sinema, en güçlü biçimde hayalleri satıyor!

"Jurassic Park" (1993), bilimkurgudur: Genetik mühendisleri bir dinozorun yaratılabileceğine seyirciyi ikna eder. Bu olası gelecektir, bilimdir... "Jurassic Park", serüvendir: Costa Rica'nın ucunda bulunan ıssız bir adada zengin girişimcinin düşleri gerçekleşmiş ve şimdi tarih öncesi hayvanlar kanlı canlı karşınızdadırlar... "Jurassic Park", gerilimdir: Bitkilerle beslenenler zararsızdır da, etoburlar ve içlerindeki en tehlikelisi olan T-Rex insanları avlamak için harekete geçtiğinde ölüm kalım savaşı başlar! Akıllara da şu soru takılır: Doğaya müdahale doğru mudur? Ancak, yanıtın bir önemi yoktur. Dinozor pazarı oluşturulmuştur.

**HITCHCOCK'UN
"KUŞLAR"(THE BIRDS)
ADLI KORKU BAŞYAPITINA
SAYGILAR SUNAN
BÖLÜMLER BAŞTA
OLMAK ÜZERE, TÜM BİR
SERÜVEN VE AKSIYON,
SEYREDENİ SOLUKSUZ
BIRAKIYOR.**

Kuşkusuz, Spielberg, sinemada eğlenmenin tam karşılığını hakkıyla vermiştir. Kitleler mısır patlakları eşliğinde koltuklara mıhlанmış şekilde, kahramanların, posterlerini duvarlarına asacakları canavar(!) T-Rex'ten kurtulması için verdikleri mücadeleye odaklanmışlardır... Vurgulamak gerek, ilk filmin bir önemi de, animatronik ile CGI bazlı dijital görüntü etkilerini bir araya getiren ve dijital ses tasarımlarının yer aldığı karmaşık teknik yapının, mükemmel biçimde kurulmuş olmasıdır (teknik dallarda 3 Oscar kazandı).

Şimdi karşımızda yepyeni bir tema parkı var: "Jurassic World". 2012'de "Zaman Yolcuları" (Safety Not Guaranteed) adlı bağımsız filmi ile dikkat çeken Colin Trevorrow, zaman yolculuğu için eş arayan paranoyak adamın hikayesini anlatan o filmin yazarı Derek Connolly ile birlikte senaryo ortağı olmuş... Aynı zamanda, prologdan son kareye kadar sinemanın en temel amacına, eğlendirmeye hizmet eden bu büyük yapının orkestra şefliğini yapmış.

"Jurassic World", aradaki iki filmi, bir grup doğa dostunun devreye girdiği "Kayıp Dünya: Jurassic Park" (The Lost World: Jurassic Park) ile "Jurassic Park III"ü görmezden gelerek, ilk öyküdeki T-Rex marifetiyle gerçekleşen

yıkımdan sonra, bu kez gezegenin sekizinci zengin adamı tarafından yeniden, aynı adada açılan tema parkına davet ediyor. Parkın saldırılar başlamadan önceki tanıtımında kapitalizmin kârlılık için doğal, yasal, ahlaki her tür kuralı nasıl esnetebileceğine, hatta yıkılabileceğine, bir defa daha vakıf oluyoruz.

Karakterler ve olay örgüsü çok yakın geliyor, giderek de klişeler içeriyor. Genç seyirciye yakın gelenler, ayrılmak üzere olan ebeveyn tarafından, parktaki üst düzey görevli olan teyzelerinin yanına gönderilen iki erkek kardeş. Çok meşgul bir genç kadın olan teyze ise, yırtıcı Velociraptorlarla iletişim kurarak yönlendirme denemeleri yapan yakışıklı deniz komandosu ile kısa bir ilişki yaşamış vs...

On iki otobur ile altı yırtıcı dinozor cinsi barındıran park, doğaldır ki hayvanat bahçesi ve akvaryum konseptlerine uygun eğlenceleri, aynı anda yirmi küsur bin kişiye sunuyor. Yani, insanoğlu cephesinde değişen bir şey yok! Kendi bencilliği için gen havuzlarında yaratılmış ve doğasına aykırı biçimde esir edilmiş dinozorları 'tüketiyor'! Peki, öykü bunu bir ahlaksızlık olarak değerlendiriyor mu? Üzerinde durmuyor! Sanki her şey normalmiş gibi, bu filmin 'kötüsü'ne, genlerine farklı özellikleriyle öne çıkan hayvanlardan da katkılar yapılmış olan, yegane kardeşini yiyebilecek denli vahşi, çok zeki, saldırgan, zevk için öldürebilen, beyaz renkli Indominus Rex adlı kırmaya odaklanıyor.

Filmin omurgası, ziyaretçilere yeni heyecanlar yaşatmak için yaratılan ve bulunduğu tecrit alanından kaçarak hiç tanımadığı dünyayı tehdit eden Indominus Rex'in saldırıları ve onu imha etme aksiyonundan ibaret! Hakkını vermek gerek ki, Hitchcock'un "Kuşlar" (The Birds) adlı korku başyapıtına saygılar sunan bölümler başta olmak üzere, tüm bir serüven ve aksiyon, seyredeni soluksuz bırakıyor. Hatta, eski dost (!), oyuncakları en fazla satılan fenomen T-Rex, sahne alıyor, rol çalıyor. Anlayacağınız 'Jurassic' kurumu tıkr tıkr işliyor.

Dramatik sahnelerde, dinozorlara bir bakıma köpek sadakati/duygusallığı yüklenmesi de ilginç geldi doğrusu. Etkilenen çocuklar, belki, ailelerinden oyuncak gibi istedikleri ve sonra sıkıldıkları köpeklerin-kedilerin sokağa atılmalarını engellerler!

Güvenlik komuta merkezinde çalışan Lowery (Jake Johnson) adlı karakterin esprileri.

Askeri projeler bu öyküye bulaşmasa olmaz mıydı?

Tarkan'ın Diz Üstü Eteği'nden Kelebek Toka'ya:

80'İ AŞKIN YAZARIN KATKILARIYLA
Bir Türkiye Sinema Sözlüğü

Altyazı'nın 150. özel sayısı

HAZİRAN GİTTİNASINDA RAYİLERDE!
Ücretsiz E-Kitap Alın! <https://rantey.org>

HAZİRAN YANGINI

YÖNETMEN Gürkan Hacır

UYUNCULAR İkrar Sarısülük,

Mustafa Sarısülük,

Muzaffer Sarısülük

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 65 dk.

DAĞITIM M3 (Sahici Film)

7 HAZİRAN SEÇİMLERİNİN TEK ADAMLIK REJİMİNE İZİN VERMEYEN SONUÇLARINDA, ÜZERİNDEN İKİ YIL GEÇEN GEZİ direnişinin payı çok ama çok büyük. Gezi Parkı'na 'ihya etme' adı altında AVM/rezidans yapma hırsıyla başlayıp kent dokusunu yok etme inadıyla devam edip, halkın 'dur' deyişiyi bozguna uğrayan bu girişimde, iktidarın barışa karşı şiddet uygulaması nedeniyle çok kan döküldü. Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert, Mehmet Ayvaltaş, Ahmet Atakan, Medeni Yıldırım, Hasan Ferit Gedik, Mustafa Sarı, Berkin Elvan ve Mehmet İstif, Gezi süreci ve sonrasında hayatını kaybetti, aslında katledildi. Her birinin öyküsü trajik ve empati kurmayı bilenler için tahammülü çok zordu. Özellikle Berkin Elvan'ın ekmek almaya giderken vuruluşu ile Ethem Sarısülük'ün kameralar kayıttayken polis kurşunuyla öldürülüşü, sonrasında yaşanan 'hak ettir' rezaleti, iktidarın Gezi'ye karşı acımasız tutumunun simgesi oldu.

Üzerinden fazla uzun zaman geçmeden Gezi üzerine belgeseller ardı ardına karşımıza gelmeye başladı. İçlerinde en dikkat çekenleri Can Dündar'ın, Gezi direnişi sırasında gözünü kaybeden 6 gencin öyküsünü anlatan "Gözdağı" belgeseli ile Ersin Kana'nın genel bir direniş portresi çizdiği "Cennetin Düşüşü" belgeseli oldu. Bu yıl İstanbul Film Festivali'nde ilk defa yarışma formatına dönüştürülen ulusal belgesel bölümüne seçilen "Haziran Yangını", Gezi'nin simge isimlerinden Ethem Sarısülük'e odaklanıyor. Festivalde "Bakur" belgeselinin gösteriminde yaşanan sansür nedeniyle tüm yarışma filmleri çekilince "Haziran Yangını" da izleyiciyle buluşamamıştı.

Emekçi ve fakir bir ailenin oğlu olan Ethem Sarısülük, Ankara'daki Gezi protestoları sırasında, 1 Haziran günü Kızılay'daki Güvenpark'ta Ahmet Şahbaz adlı polis

tarafından başından vuruldu. Ankara Numune Hastanesi'nde 14 gün yoğun bakımda kalan Sarısülük, 12 Haziran günü henüz 26 yaşında hayata gözlerini yumdu. Gezi sürecinde katledilen vatandaşlarımızdan onu öne çıkaran, daha doğrusu 'incelenesi' yapan hem cinayet anı hem de sonraki hukuk süreci... Hepimizin malumu olduğu üzere, Gezi sürecindeki can kayıplarının sebepleri birbirinden farklıydı. Kimi polis dayaağıyla komaya girdi, kimine ise gaz fişegi isabet etti. Ethem Sarısülük ise kameralar kayıttayken öldürüldü. Faili herkes tarafından görülmüştü. Ama görünen deliller gizlenmeye, görünmez yapılmaya çalışıldı. Polisin kimligi 14 gün boyunca kamuoyundan ve Ethem'in ailesinden saklandı. Dava süresince de bu koruma aleni şekilde devam etti. Yönetmen Gürkan Hacır'ın deyişiyile iktidar net olarak şu

İFF'DE
"BAKUR"
BELGESELİNDE
YAŞANAN SANSÜR
NEDENİYLE TÜM
YARIŞMA FİMLERİ
ÇEKİLİNCE "HAZİRAN
YANGINI" İZLEYİCİYLE
BULUŞAMAMIŞTI.

mesajı veriyordu Geziciler'e: "Direnirseniz, akıbetiniz Ethem'inki gibi olur."

"Haziran Yangını"nda hepimizin bildiği ama sistemin üstünü örttüğü tüm deliller gözler önüne seriliyor; tanıklar eşliğinde... Vurulma anı çeşitli kameralardan çekilmiş görüntülerle ve farklı açılardan gösteriliyor. Balıkesir Adliyesi'nde görülen davada savcının uyuması, sanık polisin perukla davaya gelişi başta olmak üzere mahkeme salonundan dehşete düşüren enstantaneler yansıyor perdeye. Amerika'da Gül'e sorulan o meşhur soru da...

Bunlar bildiklerimiz, duyduklarımız, kimimizin de şahit olduğu gerçekler... Belgesel, bilinmeyenler üzerine de şoke edici detaylar sunuyor seyirciye... Örneğin polise, havaya ateş açar gibi yapıp aslında bileğini bükerek nasıl çaktırmadan hedef alarak ateş edebileceğinin

öğretildiği gerçeğini öğreniyoruz teşkilatta.

Belgeselin gizli kahramanları, sistem kurbanları ve aktif direnişçileri de var: Ethem'in babası ve annesi... Aslında öğretmen olan ama siyasi nedenlerle sürülen Baba Sarısülük'ün, doğanın bağrındaki hali epey düşündürücü. Acısını içinde yaşayan, hem dik durmaya çalışan hem de finalde söylediği söz ile fedakârlığın kitabını yazan Anne Sarısülük ise kusursuz bir 'sessiz güç'. Gezi'de destan yazanlar, cesareti ve fedakârlığı ile Ethem, arkadaşları, gözü yaşlı anneler ve niceleri idi. Film, bu gerçeğin altını kalın çizgilerle bir kez daha çiziyor.

Gezi sürecinde yaşamını yitiren diğer vatandaşlarımız için yapılacak kapsamlı belgesellere örnek olması...

Yaşananları belgesel vesilesiyle yeniden izlemek tarifsiz bir acı...

**POLİSE, HAVAYA ATEŞ
AÇAR GİBİ YAPIP
BİLEĞİNİ BÜKEREK
NASIL ÇAKTIRMADAN
HEDEF ALARAK ATEŞ
EDEBİLECEĞİNİN
ÖĞRETİLDİĞİ GERÇEĞİNİ
ÖĞRENİYORUZ
TEŞKİLATTA.**

KÜÇÜK KARMAŞA

ORİJİNAL ADI A Little Chaos

YÖNETMEN Alan Rickman

OYUNCULAR Kate Winslet,

Alan Rickman, Stanley Tucci,

Helen McCrory,

Matthias Schoenaerts,

Jennifer Ehle

YAPIM 2014 İngiltere

SÜRE 117 dk.

DAĞITIM The Moments

Entertainment

SİNEMA SERÜVENİ BOYUNCA DAHA ÇOK TARİHİN DERİNLİKLERİNDE DOLAŞAN ROLAND JOFFÉ, 2000 YAPIMI filmi “Vatel”de, Fransa Kralı XIV. Louis’nin çıktığı bir taşra gezisinde yaşananları anlatıyordu. Kral, Hollanda’ya karşı ‘olası’ bir savaş için tecrübeli bir komutan arıyor, gözüne kestirdiği Conde Prensi’nin bu iş için uygunluğunu sinayacak hazretin şatosuna yollanıyordu. Prens de XIV. Louis ve saray eşrafının üç günlük bu gezide en iyi şekilde ağırlanması için yardımcısı François Vatel’i görevlendiriyordu. Elinden her türlü iş gelen şatonun baş aşçısı ve kâhyası Vatel de, Kral’ı ağırlamak için hazırlıklara başlarken Joffé, tablonun arka planına, 1789’da çatlamak zorunda kalan Fransız monarşisinden detaylar yerleştiriyordu.

Yönetmenliğe ilk adımını 1997’de “Bir Kış Masalı”yla (The Winter Guest) atan ünlü aktör Alan Rickman, 2014’te 17 yıl sonra tekrar kamera arkasına geçmiş ve “Küçük Karmaşa”yı (A Little Chaos) çekmişti. Tıpkı “Vatel” gibi XIV. Louis dönemi Fransa’sında geçen film, bu hafta salonlarımıza uğruyor. Rickman, ikinci uzun metrajlı çalışmasında Louvre’da sıkılan ve huzuru Versailles’da aramak isteyen Kral için bahçe tasarımı işinde çalışan bir kadının ayakta kalma mücadelesini anlatıyor. Dönem itibarıyla ‘Bahçıvan’ olarak adlandırılrsa da aslında günümüz diliyle söylersek ‘peyzaj mimarlığı’yla iştigal eden André Le Notre’un yardımcılığına

üstlenen Sabine de Barra, bir yandan travmatik geçmişiyile hesaplaşırken öte yandan da tasarımı daha güzel ve işlevsel kılmak için uğraş veriyor. Bahçenin zorlu inşaa sürecinde de ikili arasında bir yakınlaşma doğuyor.

Rickman, kendisinin de ‘Kral XIV. Louis’yi canlandırdığı “Küçük Karmaşa”da dönemi için ‘feminist’ sayılacak bir karakteri anlatırken tıpkı “Vatel”de olduğu gibi sarayın çürümüşlüğüne de vurgu yapıyor. Madam Le Notté’nin bitmez tükenmez hırsı ve yükselme isteği, saray içi entrikaları, yüksek tabakadaki yüzeysellik ve sahte ilişkiler ağı ve en önemlisi Kral’ın yalnızlığı derken Rickman,

**LOUVRE’DA
SIKILAN VE HUZURU
VERSAILLES’DA
ARAMAK İSTEYEN
KRAL İÇİN BAHÇE
TASARIMI İŞİNDE
ÇALIŞAN BİR KADININ
AYAKTA KALMA
MÜCADELESİ.**

aristokrasinin gizemsiz çekiciliğine ve boşluğuna dikkat çekiyor. Sabine de Barra ise bu tablo içinde samimiyeti, içtenliği, dürüstlüğü, zekâ ve zarafeti temsil ediyor. Nitekim filmin kilit sahnelerinde Kral ve De Barra karşı karşıya gelirken ana eksen samimiyetin çizgileri oluyor.

Filmde oyunculuklar gayet iyi. Çoğu İngiliz kökenli kadroda Kate Winslet, Sabine de Barra'nın zeki, mücadeleci ama aynı zamanda kırılğan kişiliğini çok iyi yansıtıyor. (Doğrusunu söylemek gerekirse Winslet'i bu karakterde izlerken "Far From The Madding Crowd / Çılgın Kalabalıktan Uzak"tanın Bathsheba Everdene'inin farklı bir versiyonunu

gördüm). Alan Rickman, son dönemlerin yükselen ismi Matthias Schoenaerts (onu da "Çılgın Kalabalıktan Uzak"ta görmüştük), Steven Waddington, Helen McCrory gayet iyi kompozisyonlar ortaya koyuyor ama Orleans Dükü Philippe'te Stanley Tucci, hepsinden bir adım önde gibi. Toparlarsak "Küçük Karmaşa" bence haftanın en iyilerinden, gönül rahatlığıyla tavsiye ederim.

Film, dönem atmosferini çok iyi yansıtıyor.

Saray kadınlarının De Barra'yı aralarına aldıkları sahne biraz karikatürize gibi.

**ÇOĞU İNGİLİZ
KÖKENLİ KADRODA
KATE WINSLET,
SABINE DE BARRA'NIN
ZEKİ, MÜCADELECİ
AMA AYNI ZAMANDA
KIRILGAN
KİŞİLİĞİNİ ÇOK
İYİ YANSITİYOR.**

VICE

ÖZNEL DEĞERLENDİRME DEĞİL BU; GİŞE HASILATLARI KONUSUYOR; 60 YAŞINA GELMİŞ BRUCE WILLIS'İN KARIYERİ son yıllarda iyiden iyiye çöküşe geçmiş durumda ve vitrini düzeltmek şöyle dursun her yeni projesiyle daha da geriye düşüyor filmografisi.

Bu hafta da, 2014'te "Prens"te (The Prince) işbirliği yaptığı yönetmen Brian A Miller'ın filmi "Vice" ile karşımızda Willis ve değişen bir şey yok. Hatta, ünlü oyuncunun afişte sadece adını göstererek yönetmene destek verdiği izlenimi veriyor proje. Yine de iyi niyeti korumak gerektiğine inanıyoruz ve şartlanmadan, orada burada çıkan olumsuz eleştirilere aldırmandan, nefesi derin çekerek, ümitle izliyoruz "Vice"i.

Hemen söyleyelim; sıkı Bruce Willis hayranlarının bile zorlanacağı cılız öykü ve yüzeysellik söz konusu bir buçuk saat boyunca. Zaten Willis'in rolü ikincil ve aksiyona da hiç bulaşmadan finiş görüyor usta oyuncu. Bu nedenle 'O varsa izlenir' filmlerinden bile değil bu. Gelen bilgiye göre Bruce Willis kameranın ardına geçip sadece filmi çekmek istemiş ama sonra vazgeçmiş... 15 milyon dolara mal olmuş, androidler, robotlar ve yapay zekayla ilgili bir bilimkurgu "Vice". Geçen sezon sempati yaratmış robot Chappie'nin daha gelişmiş modelleriyle karşı karşıyayız.

Konu kısaca şöyle; iş adamı Julian Michaels (Bruce Willis) Vice adı verilmiş lüks bir resort'un yaratıcısı ve sahibi. Benzeri olmayan, teknoloji harikası bir yer burası. Michaels filmin başında kameraların karşısına geçip, günlük hayatta yaşayamayacağımız her türlü arzuyu, yasaklar ve kurallar olmadan Vice'da tadabileceğimizi, bizi sınırlayan tek şeyin hayal gücümüz olacağını söylüyor.

Resort'ta günışığı görmemiş arzularınızı gerçekleştirebilir, bunun yanında canınızın istediği suçu işleyebilir ve elinizi, kolunuzu sallayarak evinize dönebilirsiniz. Gerçekten de burada zengin misafirler her türlü fanteziyi rahatlıkla deneyebiliyor; çünkü karşısındakiler insan görünümülü robotlar. Duyguları var; tenleri ve organları 'insansı' ama sonuçta

makine.

Her seferinde bellekleri sıfırlanan bu yaratıklara işkence de, tecavüz de, dayak da, hatta cinayet de serbest; ta ki robotlardan biri sürünün dışına çıkana dek. 6126 no'lu, güzeller güzeli kadın robot Kelly (Ambyr Childers) bir şekilde olan bitenin farkına varmaya ve hatırlamaya başlıyor. Resort'tan kaçarken, peşine kötü adamlar ile o zamana kadar konu mankenliğinden ileri gitmeyen polis teşkilatından külyutmaz Roy (Thomas Jane) düşüyor ve olanlar oluyor...

Hiç özenilmemiş, işlenmemiş öykü çok bildik ve yüzeysel. Hiçbir sahne şaşırtmıyor ve de sıkıyor. Öykünün her şeyi olan robotlarla ilgili ayrıntılar yetersiz. Bazı bilgiler veriliyor ama çok karanlık ve karışık. Üç ayaklı bir anlatım tutturulup biraz hareket amaçlanmış, o kadar.

Notlarda yönetmenin 1973 yapımı, Yul Brynner'lı, başarılı "Batı Dünyası" (Westworld) filminden geniş 'etkilendiği' belirtilmiş ama, nafile. Tamam konu leblebi, çekirdek, pek iyi ya aksiyon? "Vice"da bir sürü takip ve ateş etme sahnesi var; paralı askerler diye mi tanımlasak, korumalar mı desek; bir dolu adam silahsız robotların üzerine boşalttıkça boşaltıyor mermiyi. Bereket versin yüzde 99'u karavana. Şiddete karşı olduğunu söyleyen polis Ray de devamlı etrafa sıkmakla meşgul.

Seksenli yılların lazerlerine benzer ışıklar havada uçuşuyor. "Zor Ölüm"le (Die Hard) kafa kafaya yarışacak bir ortamda acemilik had safhada. Fonda da bilgisayar oyunlarını animsatan, level atlamalarına benzer monoton, mekanik bir müzik eşlik ediyor karavanacılar.

Özetle, bu haftanın en zayıflarından. Ancak yapımcılar pes etmeyecekmiş gibi gözüküyor; son sahnede Bruce Willis'in bir hali var ki, hiç hayra alamet değil...

Ambyr Childers'in güzelliğini destekleyen oyunculuğu.

Çok özensiz, sıkıntılı ve acemi işi senaryo.

YÖNETMEN Brian A Miller
ÖYUNCULAR Thomas Jane, Bruce Willis, Ambyr Childers, Bryan Greenberg, Johnathon Schaech
YAPIM 2015 ABD
SÜRE 96 dk.
DAĞITIM Chantier

**HEMEN SÖYLEYELİM;
SIKI BRUCE WILLIS
HAYRANLARININ
BİLE ZORLANACAĞI
CILIZ ÖYKÜ VE
YÜZEYSELLİK
SÖZ KONUSU BİR
BUÇUK SAAT
BOYUNCA.**

MUTLU KUZULAR

ORJİNAL ADI Von Glücklichen
Schafen (Happy Lambs)

YÖNETMEN Kadir Sözen

OYUNCULAR Narges Rashidi,
Benno Fürmann, Jascha Baum,
Vedat Erincin,

Marlene Metternich,
Erhan Emre

YAPIM 2015 Almanya

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM M3 (Filmfabrik GMBH)

**MERKEZE
ALMANYA'DA
YAŞAYAN TÜRK
BİR AİLEYİ KOYAN
SÖZEN, ÖNCEKİ
FİLMLERİNİN
AKSİNE POLİTİK
DAMARDAN
UZAK DURUYOR.**

ALMANYA'DA YAŞAYAN YAPIMCI VE YÖNETMEN KADIR SÖZEN, YÖNETMENLİĞİNİ ÜSTLENDİĞİ İLK SINEMA FİLMİ "SOĞUK Geceler" (Kalte Nächte, 1996) ile (diğer festivallerin yanı sıra) Altın Koza Film Festivali'nden eli boş dönmemiş, En İyi Film ve En İyi Yönetmen ödüllerini kucaklamıştı. Ardından gelen "Kış Çiçeği"nde (Winterblume, 1997), Almanya'da işçi olarak çalışan bir Türk'ün sınır dışı edilmesiyle değişen koşullarını aktarmıştı beyazperdeye. Ancak asıl ilgiyi, senaryosuna katkıda bulunup yapımcısı olduğu "Takiye: Allah Yolunda" (Takiye: In Gottes Namen) filmiyle yakaladı belki de... ('İlgi'den kastımız, özellikle Almanya'daki gurbetçilerimizin din istismarcıları karşısındaki mağduriyetini işleyen konusuyla perçinlenen beklenti - hayal kırıklığı dengesi.)

Aslında bir Alman televizyon kanalı için hazırlanan proje, parlak oyuncu kadrosu (Rutkay Aziz, Fahriye Evcen, Ali Sürmeli, Mahir Günşiray, Serkan Keskin gibi) ve kimi izleyiciye göre cesur sayılabilecek konusuna rağmen sinemasal anlamda bekleneni vermekten hayli uzaktı.

Almanya yapımı "Mutlu Kuzular" (Von Glücklichen Schafen) ise Kadir Sözen'in uzun bir aradan sonra yazar, yönetmen ve yapımcı olarak bütünüyle içinde olduğu bir film. Merkeze Almanya'da yaşayan Türk bir aileyi koyan Sözen, önceki filmlerinin aksine politik damardan uzak dururken, anne ile çocukları arasındaki ilişkiye odaklanıp bir ailenin dramını anlatıyor.

Neredeyse tamamı Almanca çekilen filmi bölebilir, farklı açılardan yorumlayabiliriz. Mutlu aile tablosunu karşılayan ve herkesin keyfinin yerinde olduğu masalsi ilk bölüm, anne Elmas (Narges Rashidi) ile küçük kızı Sevgi'nin (Marlene Metternich), evin ergen oğlu Can'ın (Jascha Baum) doğum gününü kutladıkları

sahneyle açılıyor ve aralarındaki uyuma dikkat çekiyor. Yıkım ve yeniden inşa üzerine kurulu zorlu ikinci bölüm ise bir dizi felaketten oluşuyor.

Kadın olmak, anne olmak, çocuk olmak ve en nihayetinde parçalanmış aile sinemanın aşına olduğu temalar... "Mutlu Kuzular" da bu temalara bağlı kalıyor büyük oranda. Toplumsal kodların dışına çıkanların seçim ve tepkileri üzerinden uygun da bir zemin hazırlıyor. Sürpriz bir kırılma anıyla derinleşmeyi vaat ediyor örneğin... Anne ile oğul arasındaki sapasağlam bağı her iki tarafı etkisiz kılacak şekilde test ediyor, evi geçindiren seks işçisi Elmas ile ergenliği ve hayalleriyle yeni yeni kimlik kazanan Can'ı karşı karşıya getiriyor. Taraflar kendi köşelerine çekiliyor ve psikolojik boyutun önü açılıyor böylece. Buraya kadar çoğu şeyin

yolunda gittiğini söyleyebiliriz rahatlıkla.

Can'ın kadim dostuyla kurduğu ilişki ve her iki tarafı ortak paydada buluşturan dedenin (Vedat Erincin) varlığıyla, üçüncü şahıslar da giriyor devreye... Ancak nedendir bilinmez, ayak bile diremeden yön değiştiriyor film; suça bulaşan ve tüm olay örgüsünü tesadüfler üzerine kuran bir yapıya dönüşüyor. Üstelik ne hazırlıksız yakalıyor seyircisini ne de yeteri kadar ortak edebiliyor. Öte yandan, geçmişini ve mevcut düzeninin nedenlerini öğrenemediğimiz Elmas'ı tanımaya yönelik eldeki verinin azlığı, tahmin etme zorunluluğunu getiriyor bir süre sonra. Bilmek zorunda mıyız? Değiliz elbette... Belli ki Sözen, genel geçer kodları, -hele de ahlaki değerler söz konusu olduğunda- zaten hazırda bekleyen önyargılarımıza meze olacak ideal bir malzeme olarak sunmak istemiyor.

Ancak bu ketumluk, 'önce' ve 'sonra' arasındaki karar motivasyonunun sahiciliğine gölge düşürüyor.

"Mutlu Kuzular", geride pek çok soru işaretiyle birlikte, bir kadının/annenin toplum ve çocukları gözündeki yerini 'büyüme', 'anlama' ve 'olduğu gibi' meseleleriyle etkili bir biçimde anlatmanın kıyısından dönüyor. Her akşam kızına okuduğu ve henüz tamamlanmamış acı masala dikkat kesilsek dahi, nafile... Oysa farklı bir profil çizen Elmas karakterini, hiç aksiyona bulaşmadan, daha yakından tanıma isteği kaçınılmaz...

İranlı oyuncu Narges Rashidi'nin doğallığı.

Finali de dahil "Az sonra yapmamam gereken bir şey yapacağım" benzeri kamu spotuna dönüşen hamleler.

**SÖZEN, GENEL
GEÇER KODLARI,
ZATEN HAZIRDA
BEKLEYEN
ÖNYARGILARIMIZA
MEZE OLACAK
İDEAL BİR MALZEME
OLARAK SUNMAK
İSTEMİYOR.**

AJAN

ORJİNAL ADI Spy

YÖNETMEN Paul Feig

OYUNCULAR Melissa McCarthy,

Rose Byrne, Jude Law,

Jason Statham, Miranda Hart

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM The Moments
Entertainment

**DİYALOGLARDAKİ
CİNSİYETÇİLİĞE ÇOK
TAKILMAZSANIZ,
HAYLİ EĞLENCİLİ BİR
AJAN KOMEDİSİ.**

"NEDİMELER" (BRIDESMAIDS) VE "ATEŞLİ AYNASIZLAR" (THE HEAT) KOMEDİLERİYLE DE DİKKAT ÇEKEN yönetmen Paul Feig, bu iki filminde de rol verip komedi arenasında

yıldızlaştırdığı Melissa McCarthy'yi daha da ön plana çıkartıyor. Film büyük ölçüde onun komedi performansına yaslanıyor, ama yan karakterlerde de çok şenlikli işler yapılmış. Bazı yerlerde dağılan senaryosuna ve kimi cinsiyetçi esprilerine rağmen "Ajan" eğlenceli bir aksiyon komedisi.

İlk sahnesinde James Bond gibi bir kahramanı, yakışıklı Bradley Fine'ı (Jude Law) bize tanıtan film aslında esas kahramanımızın o olmadığını, kulağındaki mikrofondan merkez üstün ona destek olan masa başı ajanı -kilolu ama sempatik ve meziyetli kadın- Susan Cooper olduğunu gösteriyor. Bir operasyon sırasında kurban olan Bradley Fine'ın yarım bıraktığı görevi tamamlamak Susan'a düşüyor bir şekilde. Bu operasyon sırasında kendi gibi masa başı görevi yapan en yakın arkadaşı Nancy ve maço hareketlerine rağmen tam bir mankafa görünümü

çizen başka bir saha ajanı Rick de ona yardımcı oluyor, amacı bu olmasa da. Bu rolde Jason Statham bugüne kadar rol aldığı aksiyon filmlerindeki halinin yani biraz da kendisinin parodisini yapıyor aslında ve filme renk katıyor...

Ancak filmin senaryosunda cevap bulamayan sorular var. Sırf aksiyon olsun diye yapılan kimi hamleler anlamsız kalıyor. Ama yine de kendinizi kaptırıp Susan'ın anlık kararlarla yol aldığı heyecanlı macerası filmin amacını yerine getiriyor, yani eğlendirmeyi başarıyor.

Melissa McCarthy "Nedimeler"den beri 'komik kadın' kulvarında kendine daha sağlam bir yer ediniyor. Bir süredir komedilerde de çok karşımıza çıkan Rose Byrne, hayranlarını mutlu edecek bir rolde. Jude Law zamanı dondurmuş gibi gözükken fiziğiyle yine kendini izletiyor.

Çapkın İtalyan ajanı Aldo rolünde Peter Serafinowicz de bütün bu hengame içinde hiç kaybolmuyor.

50 Cent'in 'cameo'su zorlama ve yama gibi olmuş... Filmin defolarından biri.

ON SEANSI

Şenay Aydemir, Evrim Kaya ve Hasan Cömert'le

her cuma
saat: 22.00'da

hayat
televizyonu

Frekans Bilgileri: Frekans: 12523 Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

ÖLÜM ORMANI

RIDLEY SCOTT'UN "EFSANE" Sİ (LEGEND, 1985) KARANLIĞIN PRENSİNİN DÜNYAYI KARARTMASINA ENGEL OLMAYA ÇALIŞAN Tom Cruise'un macerasını anlatır. Kötü adam, son tekboynuzlu atı öldürünce dünya bir buz devrine sürüklenecektir. Tom Cruise ise hem âşık olduğu prensesi kurtarmak, hem de bu karanlık prensin şeytanî planına engel olarak dünyayı kurtarmak için savaş verir. Kasvetli olmakla beraber kara mizahı eksik olmayan otuz yıllık bir masaldır, ismiyle müsemma "Efsane".

"Ölüm Ormanı" da korku sinemasının o dönemlerdeki örneklerinin havasını andırıyor. Seyircinin kulağına bağırarak ya da kamerayla kavga ederek değil, atmosferiyle korku ve gerilim hissini yaratmaya çalışıyor. Her seyircinin tercihi farklı olabilir elbette, ama en azından "Ölüm Ormanı"nın özellikle görüntü yönetimi ve kurgusuyla belli bir sinemasal çitayı tutturduğu kabul edilebilir. Bu türde, kan revan sahnelerinin gerçekçiliği, saldırgan canavarın -bu filmde ayı olarak karşımıza çıkacak- eğreti durmayışı gibi unsurlar da filmlerin değerlendirmesinde yer tutuyorsa, herhalde o bakımlardan da tatmin edici bulunacaktır. Ama bütün olan biteni ve tabii karakterleri, üstelik derinleştirmeye müsait diyalogları olduğu halde, fazlasıyla sürprizsiz ve bildik tutmayı başarıyor. Belki ihtiyacı olan "Efsane"deki gibi kendine de yönelebilen bir komedidir, örneğin.

"Efsane" ile alakası da şu: Alex ile Jenn, ormanda kampa giderler. Alex, sevgilisini çocukluğunda en sevdiği yere götürmek niyetindedir. Bir göl tarif eder, hiç beklenmedik bir anda insanın karşısına çıkan, 'bir fantezi romanından çıkmış gibi'. Alex'in, asosyal mi dersiniz, inek mi, İngilizcesi 'geeky' olan yanı üstüne konuşma buradan çıkar. "Hani bana 'Efsane'yi dört kere izlettin ya" der Jenn. Sonra birlikte, Tom Cruise'un göl kenarında beyaz bir tek boynuzlu atın çıkmasını beklediği sahneyi hatırlarlar. Başlarına gelen bu olmaz, tahmin edileceği gibi. Bazı filmler konusunu anlatınca pek de bir numarası yokmuş gibi görünür, "Ölüm Ormanı"nın mihneti, bunun sadece

görüntüyle ilgili olmaması.

Ormanda kampa gidenler, önce mutlu bir çift olarak görünür. Yolun henüz başında "O tarafa gitmeyin" diyen ters bakışlı amcaya tabii ki rastlarlar. "Yasaksa daha iyi" diyecek kadar boş bir özgüven sahibidir, Alex olanı. Üstüne basa basa harita almamakta ısrar eder. Jenn'in telefonunu kullanmasını hiç istemez. Alex az ötedeyken Jenn'le tanışıp muhabbete başlayan Brad tabii ki çok şüphe çekicidir. Ama hakikaten öyledir. Kano eğlencelidir ama elbette kaybolurlar. Elbette ayı ile karşılaşır.

Küçük ekibi, oyuncular, çiçeği burnunda yönetmeni, elinden geleni yapmış. Büyüleyici bir coğrafyada çekilmişliği içinde kaybolması çok mümkün. Bir "Kurtuluş" (Deliverance, 1972) değil, eğer bu benzerlik John Boorman'a selamsa. Eski tatlara düşkün, yenisini aramayan seyirci için ziyafet sayılır. Dünya festivallerinde gönülleri fethettikten sonra geçen ay bizde vizyona girdiğinde epey heyecan yaratan "Peşimdeki Şeytan"dan (It Follows, 2014) biliyoruz, korku sevenlerin nostaljiye meylini.

Formül üstünden de olsa seyircisini derinliklerine almayı başaran "Ölüm Ormanı"nın seyrin bir cazibesi var, mesela "Yalnız Gezegen"de (The Loneliest Planet, 2011) daha zayıf olan. Bu birkaç yıl öncenin festival gözdesi de, ıssızlığın ortasındaki tehlikelerle ilgiliydi. Ama o, çiftin kendi arasındaki ilişkilere ettiğini irdeliyordu. "Ölüm Ormanı"nın daha ilginç hale getirecek olan böylesi bir yönelim olabilirdi, ama bu kadar klişe tiplerle olacak iş değil. Üstelik gerçek bir olaydan uyarlandığı söyleniyor. Öyleyse, gerçeğin şaşırtıcı ve saçma taraflarından yoksun, orijinal değil tipik.

Bir de bu gerçek vurgusu, en azından Amerikalı eleştirmenlerde kamu spotu etkisi yaratmış ciddi ciddi: "Ormana giderken yanınızda kibrinizi değil haritanızı alınz."

Kamu spotu olarak gayet iyi.

Ama biraz uzun.

ORJİNAL ADI Backcountry
YÖNETMEN Adam MacDonald
OYUNCULAR Missy Peregrin, Eric Balfour, Nicholas Campbell, Jeff Roop
YAPIM 2014 Kanada
SÜRE 92 dk.
DAĞITIM M3 (Fabula)

BÜTÜN OLAN BİTENİ VE TABİİ KARAKTERLERİ, ÜSTELİK DERİNLEŞTİRMEYE MÜSAİT DİYALOGLARI OLDUĞU HALDE, FAZLASIYLA SÜRPRİZSİZ VE BİLDİK TUTMAYI BAŞARIYOR.

ÇITIR KAÇAK TEHLİKELİ

ORJİNAL ADI Barely Lethal

YÖNETMEN Kyle Newman

OYUNCULAR Hailee Steinfeld,

Dove Cameron, Samuel L. Jackson,

Jessica Alba, Thomas Mann,

Rachael Harris

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM Mars (Tanweer)

KLASİK LİSE TİPLERİNİ

KULLANAN FİLM,

BİR YANDAN DA UFAK

ŞAŞIRTMACALARLA BU

KLIŞELERİN İÇİNİ BOŞALTIYOR.

ANNESİNİ VE BABASINI KÜÇÜK YAŞTA KAYBEDEN MEGAN, YETİM ÇOCUKLARDAN ÖLÜMCÜL AJANLAR YARATAN PRESCOTT Akademisi'nde, '83' kod adıyla yetiştirilmiştir. Her türlü silahı kullanabilen, dövüş teknikleri konusunda uzman olan Megan'ın hayatında, akademinin kuralları gereği duygulara, bağlanmaya, insani ilişkilere yer yoktur. Ancak ergenlik çağının sancıları bu durumu değiştirecektir; zamanla 'normal' bir hayat sürme arzusu ağır basar. Böylece Megan 16 yaşında bir kaçış planı yapar, Kanadalı bir değişim öğrencisi kimliğiyle küçük bir kasabadaki liseye kaydolur, 'ideal' görünen bir ailenin yanına yerleşir. Bu yepyeni dünyaya uyum sağlamak konusundaki temel 'istihbarat kaynağı' ise, Hollywood filmleri ve gençlik dergileri olacaktır.

Türkiye'de dağıtımcı şirketin ilginç tercihiyle "Çıtır Kaçak Tehlikeli" adıyla gösterilen "Barely Lethal", yer yer abartılı bir aksiyona da meyleden bir gençlik komedisi. Kyle Newman'ın filminin en önemli artısı, Amerikan lise filmi geleneğinden devraldığı mirası samimiyetle açık ederek

"Kahvaltı Kulübü" (The Breakfast Club, 1985) ve "Kötü Kızlar" (Mean Girls, 2004) gibi yapımlara doğrudan referans vermesi. 'Herkesin hayran olduğu popüler oğlan' ya da 'kıskanç ve kötücül ponpon kızlar' gibi lise tiplerini kullanan film, bir yandan da ufak şaşırtmacalarla bu klişelerin içini boşaltıyor. Megan'ın militarist diliyle gençliğin jargonu arasındaki uçurum üzerinden de mizahi anlar çıkarmayı başarıyor.

Filmin temel aksaklığı, 'ölümcül ajan'ı aynı zamanda kimseyi öldürmemiş bir masum olarak resmetmeye kalkışması. Bu kolaycı tercih filmin gençlik komedisi boyutunu sağlama alıyor belki ama karakteri yüzeyselleştiriyor ve ajan filmi ayağının inandırıcılığını zedeliyor. Sonuçta da özgün çıkış noktasına rağmen sıradan bir gençlik filmine dönüşmekten kurtulamıyor.

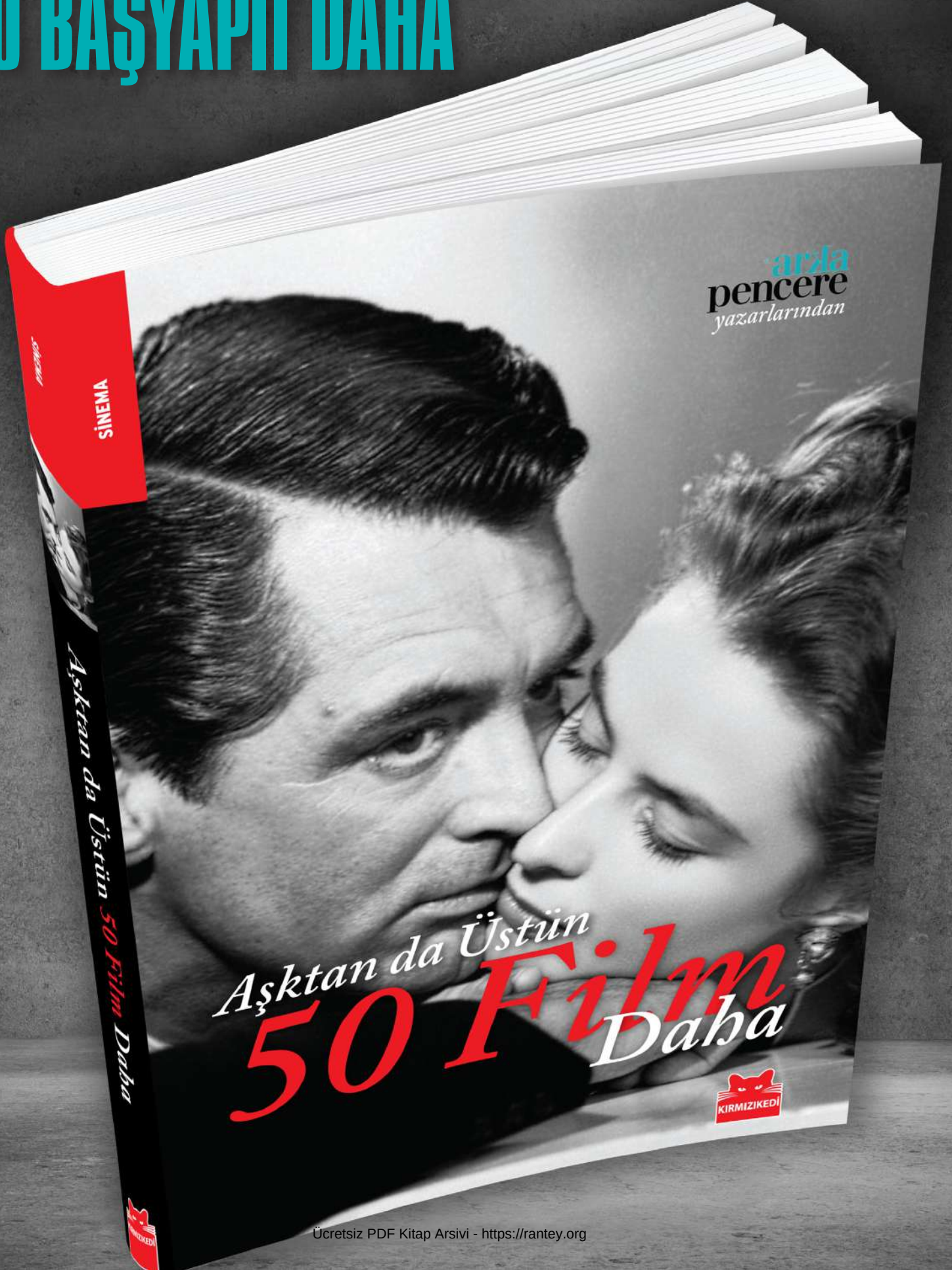

İlk çıkışını "İz Peşinde" ile yapan Hailee Steinfeld, bir filmi tek başına sürükleyebilecek kıvama geliyor.

Final, devam filmi için açık kapı bırakıyor. Hemen söyleyelim, hiç gerek yok!

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

HANNAS: KARANLIKTA SAKLANAN

YÖNETMEN Kamil Aydın

OYUNCULAR Furkan Kızılay,

Hazal Şenel, Fatma Karanfil,

Murat Ercanlı, Emin Gümüşkaya,

Bükre Atala, Umut Tanyolu, Sevil Akı

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM Mars (Varyant Prd.)

**KORKU VE PSİKOLOJİK
GERİLİM SULARINDA GEZİLEN
FİLM, OYUNCULARIN
PERFORMANSIYLA İZLENEBİLİR
BİR HAL ALIYOR.**

KORKU TÜRÜ BATIDAKİ ÖRNEKLERİNİN AKSİNE BİZDE YEREL KAYNAKLARDAN BESLENEN VE GENELDE SIRTINI DİNE DAYAYAN bir yapıya sahip. Daha çok din kitaplarında adı geçen varlıkların 'saldığı korku' üzerinden kendini tanımlayan bir algımız var. "Hannas: Karanlıkta Saklanan" da, Kuran'da adı geçen varlıklardan biri. Bu açıdan film daha önce seyrettiğimiz onca örneğinde olduğu gibi, o tip bir varlığın saçtığı dehşet ve masum insanlar üzerindeki korkunç etkisi üzerine...

Ancak önemli bir farkla. Son birkaç yıldır izlediğimiz onlarca korku-gerilim filminin aksine "Hannas", prodüksiyon kalitesiyle gayet düzgün ve özenli bir çalışma. Öyle görülüyor ki yönetmen Kamil Aydın, bu sıkıntıyı çok iyi görmüş ve teknik altyapısına dikkatlice çalışmış. Bu nedenle takdir edilecek film, gel gör ki senaryosundaki ciddi aksaklıklarla yolunu bir anda kaybediyor. İki kardeşin, yanlarına aldıkları cinci hocayla birlikte çıkardıkları gömü, hayatlarını karartan bir kabusa dönüşürken, Hannas adlı varlık bu iki hırsız kardeşin masum kız kardeşini hedef seçiyor.

Buraya kadar olan bölüm öyle ansızın kesiliyor ki, tüm hikaye bir anda finale kadar kız kardeşin yatırıldığı özel hastanede geçmeye başlıyor. Bu hastanede dönen başka dolaplar da Hannas'ı ikinci plana itip tamamen bir polisiye vakaya dönüşüyor. Korku ve psikolojik-gerilim sularında gezinen film tam olarak dengesini kaybederken, oyuncuların ortalamanın üstünde performansı ile nispeten izlenebilir bir hal alıyor. Televizyon dizilerinden aşına olduğumuz ve ilk uzun metrajında yer alan Furkan Kızılay ile kız kardeş rolündeki Hazal Şenel, rollerinin hakkını fazlasıyla veriyorlar. Onlara destek olan tüm yan karakterlerin de aksadığı söylenemez. Son kerte de, sezonun en sıcak zamanlarında, farklı bir sinemasal deneyim için rahatlıkla tercih edilebilecek bir film "Hannas: Karanlıkta Saklanan".

Görsel efektlerin yerinde ve estetik kullanıldığı söylenebilir. Ve kalburüstü bir jenerik çalışması var.

Teknik olarak başarılı ama aynı özen senaryoda yok.

FAL

YÖNETMEN Ünal Çeken
OYUNCULAR Gamze Köse,

Eren Özkan, Ali Elgün,
Büşra Daştanbek, Mehmet Hamdi
Melekoğlu, Mehmet Tahir Sertakan

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 92 dk.

DAĞITIM Pinema (Sinemedy)

**KOMİK VE BASİT BİR ANADOLU
HİKAYESİ ANLATMA
ÇABASINDAKİ FİLM,
OYUNCULARIN AMATÖRLÜĞÜ
İLE TV SKECİ HAVASINDA.**

FAL, BİRTAKIM ALET VE ARAÇLARLA YA DA BAZI YÖNTEMLERLE, İÇİNDE YAŞANILAN ZAMANA VEYA GELECEĞE DAİR YORUMLAR yapabilme olarak tanımlanabilir. Mevzu aslında sıkı bir tahmin yapabilme işi aslında. Tam olarak böyle adlandırılıyor birçok kaynakta. Buraların da vazgeçilmez unsurlarından biridir fal. Hani derler ya "Fala inanma ama falsız da kalma". Bu toprakların 'şamanist' geleneklerinden günümüze kadar uzanan derin de bir geçmişi var falın. Üstelik artık çeşitleri de kategorileri de ve hatta festivalleri de mevcut.

Yüz falı, tarot falı, iskambil falı, bakla falı, el falı, kahve falı ve daha onlarca çeşidiyle, ilgili ilgisiz herkesin bir yerde dikkatini cezbeden bir unsur bu. Bazı dinlerde yasaklanmasına ve hatta büyük bir günah olarak kabul edilmesine rağmen anayasalarla serbest bırakılmış ve ticareti görmezden gelinmiş.

İşte tam da bu noktada bu hafta vizyon şansı bulan "Fal"ın çıkış noktası, her şeyi tam olarak baktığı kahve falında görebilen Melek karakteri üzerinden ilerliyor. Melek yaşadığı küçük

kasabada dantel işleyerek geçimini sağlarken yine çevresindeki insanların falına bakar ve ne hikmetse her zaman tam isabet yorumlar yapar. Mahallenin tüm ahalisi zamanla Melek'in bu özelliğinden kendi paylarına nasip lenmek ister. Ama bu büyük karmaşalara ve komik sakarlıklara da neden olur. Tabii böyle bir özelliğin daha uzaklardan duyulması da gecikmez. Melek giderek popülerleşirken birtakım karanlık kişilikleri de mıkna tıs gibi çeker. Büyük kazançlar peşindeki bu karanlık kişilikler sadece Melek'in değil kasabanın da huzurunu kaçırarak girişimlerde bulunur.

Buraya kadar komik ve basit bir Anadolu hikayesi anlatma çabasındaki film, maalesef oyuncuların amatörlüğü ve kısır hikayesiyle televizyon skeci havasından kurtulamıyor.

Karadenizli bir karakteri canlandıran Eren Özkan'ın performansı filmi bir nebze komik kılıyor.

Şive komedisine yaslanan oyunculuklar filmin en önemli handikapı gibi görünüyor.

ŞÖVALYE RUSTY

ORJİNAL ADI Ritter Rost: Eisenhart
Und Voll Verbeult (Knight Rusty)

YÖNETMEN Thomas Bodenstein,
Hubert Weiland, Nina Wels

SESLENDİRENLER Rick Kavanian,
Carolyn Kebekus, Tom Gerhardt

YAPIM 2013 Almanya

SÜRE 84 dk.

DAĞITIM MC (Horizon International)

**ALMAN SİNEMASINDAN
TÜRE 'FARKLILIK'
GETİRMETE ÇALIŞAN
FENA SAYILMAYACAK
BİR ÖRNEK.**

BİLGİSAYAR DESTEKLİ ANIMASYONLAR NEREDEYSE BÜTÜN ÜLKELERDE BİRBİRİNE BENZEMEYE BAŞLAMISKEN, ALMAN sinemasından türe 'farklılık' getirmeye çalışan bir örnek... İnsanlarla makinelerin bir arada yaşadıkları, masalsı bir dünya tasvir ediyor film. Öykünün baş kahramanı Şövalye Rusty eski bir yazar kasa! Yarıştığı bir turnuvada beklenmedik bir zafer kazanmışken, daha sevincini yaşamadan kaybeden taraf onu 'sahtekarlık'la suçluyor ve olanlar oluyor. Kral tarafından elinden unvanı ve kalesi alınan Rusty, hem durumu hem de onurunu kurtarabilmek için dostlarıyla beraber harekete geçiyor.

Disney-Pixar animasyonlarının bildik 3D çizgilerini alıp yeniden yorumlayarak, hem o ayarda hem de resimli bir masal kitabını andıran farklılıkta bir görsellik yaratan "Şövalye Rusty", böylelikle anlattığı hikayenin en doğru karşılığına da bulmuş oluyor.

Her ne kadar 13 yaş altına hitap ediyor gözüke de, sırf 'işçilik' anlamında animasyona meraklı büyüklerin de fazla sıkılmadan göz

atabilecekleri film, önemli bir alt-mesaj vermeyi de ihmal etmiyor. Dostluğun, arkadaşlığın, ihanet etmeyip sahip çıkmanın önemini vurgularken, bir yandan da eskimiş gözüyle bakılan eşyaların, objelerin bir kenara atılmaması, kıymet verilmesi yönünde de sağlam bir nasihatte bulunuyor.

Bugüne dek izlediğimiz pek çok animasyondan görsel çağrışımlar taşıyan, öte yandan başta "Güzel Ve Çirkin" olmak üzere kimi çocuk masallarına da göz kırpan "Şövalye Rusty", Caligari Film şirketinin animasyon dalında "bundan sonra oyunda ben de varım" diyeceğini müjdeliyor. Lakin küçüklerin yanında büyükleri de yakalayabilmenin formülü üzerinde biraz daha düşünmeleri şart. Okulların tatile girdiği dönemde küçük seyircileri mest edeceğinden ise şüphemiz yok.

"Çılgın Hırsız"daki minyon'ları andıran küçük, sevimli yaratıklar.

Hedef yaş kitlesi olarak yetişkinleri pek gözetmemesi.

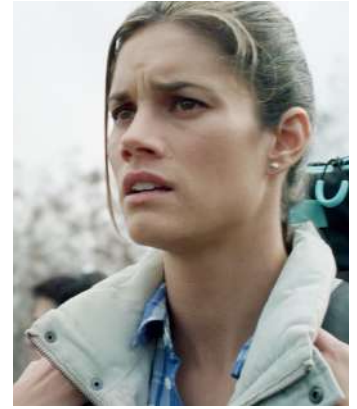
AJAN

JURASSIC WORLD

KÜÇÜK KARMAŞA

ÖLÜM ORMANI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AJAN / SPY				★★★			
ÇITIR KAÇAK TEHLİKELİ / BARELY LETHAL							
FAL	★						
HANNAS: KARANLIĞA SAKLANAN	★★						
HAZİRAN YANGINI			★★★	★★★	★★		
JURASSIC WORLD	★★	★★		★★★	★★	★★★	
KÜÇÜK KARMAŞA / A LITTLE CHAOS				★★★			
MUTLU KUZULAR / VON GLÜCKLICHEN SCHAFEN							
ÖLÜM ORMANI / BACKCOUNTRY	★★			★★	★★★		
ŞÖVALYE RUSTY / RITTER ROST: EISENHART UND VOLL VERBEUT		★★					
VICE	★	★★		★			
BENİ DE GÖTÜR	★						
HAYAT KİTABI / THE BOOK OF LIFE	★★★★			★★★★	★★★★		
İYİ BİR YALAN / THE GOOD LIE	★★				★★		
MARNIE ORADAYKEN / OMOIDE NO MÄNI		★★★★		★★★★	★★★★		
OLUR İNŞALLAH	★						
ÖLÜMSÜZ AŞK / THE AGE OF ADALINE	★★	★★★		★★	★★		★★★
RUHLAR BÖLGESİ: BÖLÜM 3 / INSIDIOUS: CHAPTER 3	★★			★★			
SAN ANDREAS FAYI / SAN ANDREAS	★★★★	★★★★	★★	★★	★★	★★★★	★★
SAVAŞÇI / THE DEAD LANDS	★★			★★★★	★★★★		
SENİNLE BİR ÖMÜR / THE LONGEST RIDE	★★			★★	★		
YOLA ÇIKMAK				★★	★		
ANNEMİN ŞARKISI		★★★★	★★			★★★★	
DERİN KABUS / AS ABOVE, SO BELOW		★★		★★★★			★★★★
PRENSES KAGUYA MASALI / KAGUYAHIME NO MONOGATARI		★★★★		★★★★	★★★★		★★★

MAHALLEMDEN İNSAN MANZARALARI

Yönetmen olarak **Ejder İbrahimov** ile **İlya Gurin**'i gördüğümüz 1957 tarihli Sovyet yapımı **“Aynı Mahalleden İki Delikanlı”**, **Nâzım Hikmet**'in elinden çıkma senaryosuyla 1940'lardan 1950'lere **geçiş** sürecindeki Türkiye'yi anlatıyor.

NÂZIM HİKMET, 12 YIL HAPİS YATTIKTAN SONRA 1950'DE AF YASASIYLA SALIVERİLMİŞ, ANCAK 48 YAŞINDA ASKERE ÇAĞIRILMASI VE ÖLDÜRÜLME KORKUSU NEDENİYLE 1951'DE SOVYETLER BİRLİĞİ'NE kaçmıştı. Bu ülkedeki çalışmaları içinde sinema da önemli bir yer tutuyor. 1957'de “Ferhat İle Şirin” (Legenda Za Lyubovta), “Legenda O Lasce”, “Aynı Mahalleden İki Delikanlı” (Dvoe Iz Odnogo Kvartala) gibi filmlerin senaryolarını yazdı.

“Aynı Mahalleden İki Delikanlı”yı geçen hafta cuma gecesi, Kadıköy'deki Nâzım Hikmet Kültür Merkezi'nde seyretme fırsatı buldum. Nâzım'ın 52. ölüm yıldönümü nedeniyle düzenlenen etkinlik çerçevesinde, NHKM'nin çabasıyla ülkemizde ilk kez gösterilen film, Ejder İbrahimov (1919-1993) ve İlya Gurin (1922-1994) tarafından yönetilmiş. Yapımcı olarak Bakü Film Stüdyosu ile Maksim Gorki Film Stüdyosu'nu görüyoruz.

Ünlü Sovyet yönetmen ve oyuncu Sergey Bondarçuk'un da rol aldığı “Aynı Mahalleden İki Delikanlı”, “Cennet Kapısı” adında harap ve yoksul bir köyden görüntülerle açılıyor ve öykü geri dönüşle aktarılıyor. Ülke adı belirtilmemekle birlikte, “Anadolu'da bir yer”de geçiyor olaylar. Aynı mahallede doğup büyümüş, sıkı dost ve yoldaş iki aydınlanmış işçi, Ahmet ile Nuri'yi tanıyoruz öncelikle. İkisinin çalışmalarının odağında ise “Aydınlık” dergisinin çıkarılması, ülke bir dönüm noktasındayken verilen mücadele var.

Halktan toplanan paralarla çıkartılan derginin yayın yönetmeni Nuri olurken, yardımcılığını da Ahmet üstleniyor. Tabii ki kısa süre sonra Aydınlık'taki yazılar, savcılar rahatsız etmeye başlıyor, özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi baskı ve ölüm tehditleriyle karşılaşılıyor... “İktidar ve muhalafetin paranın iki yüzü gibi olduğu”

ülkede, Ahmet ve Nuri çeşitli saldırılara uğruyor, devlete karşı yayın yaptıkları gerekçesiyle tutuklanıp on yıl hapse mahkum ediliyorlar. Genel afı dışarı çıkıyorlar ama iki arkadaşın yolları da çatallanıp ayrılıyor. Nuri, “Akşam” gazetesinin sahibi Refik Bey'in, babasına “Senin işlerini de seviyorum, para harcamayı da ama dürüst insanları da seviyorum” diyen kızı Gülsüm'le ilişkisini evliliğe dönüştürüyor ve mücadeleden uzaklaşırken, ihanete sürükleniyor, herkes için utanç kaynağı haline geliyor.

Ahmet ise Halime adlı bir kıza sevdalı, fakat kızın babası evlenmelerine engel oluyor. Aydınlık'ı yeniden çıkarma kararıyla birlikte tekrar işin başına geçen Ahmet, ülkenin yeni bir askeri pakta sürüklendiği ve “Biz vatana bu ihaneti durduramadık” dediği koşullarda, Halime'nin babasının da kurban olduğu kanlı bir komployla karşılaşp bir kez daha zindana atılıyor ve ölüm bile onu davasından vazgeçiremiyor.

NHKM yöneticilerinden Çağrı Kınikoğlu, gösterim öncesinde yaptığı konuşmada ilginç vurgularda bulundu:

“İzleyeceğimiz film, 1940'lı yıllardan 1950'li yıllara geçişi ele alıyor. Dönemin CHP iktidarının, bir başka sermaye partisine devroluşu arka planında, Türkiye'nin nasıl bir yolda mesafe katettiğini işliyor. Politika ve insan kavrayışı çerçevesinde, Nâzım'ın farklılığı daha bu noktadan itibaren, belirginleşmeye başlıyor.

Nâzım, anlattığı insan hikayelerini, anlattığı coğrafyaları bir bütün olarak ele alıyor. Toplumsal ilişkilere damga vuran dinamikleri, kendi sanatının eksenine koyuyor.

İlk sıraya emperyalizm olgusunu

yazmak lazım: Nâzım'ın bu filmdeki yaklaşımı dışında Türkiye sinema tarihinde, emperyalizmi, dramatik yapısının eksenlerinden biri olarak kurgulayan bir başka filme, maalesef, rastlayamazsınız. (Tek istisna Yılmaz Güney'in “Umut”udur...)

Memlekette yaşanan meselelerin kaynaklarından biri olarak emperyalizme, sermaye iktidarının sürekliliğinin analizinde emperyalizme verdiği yer ile gerçekten istisnai bir değer taşıyor.

Yoksulluğun da sermaye birikiminin de kaynağında emperyalizmin izini görebilmek, Türkiye'nin sinemacılarına pek nasip olan bir şey değil... Son on yılda patlama yaptığı söylenen Türkiye sinemasında emperyalizm diye bir şeye rastlamak mümkün değildir.

İkincisi, bir önemli özellik, işçi sınıfı ve emekçi halk kavrayışında yatıyor... Bu filmde yine son dönem sinemada perdede gördüğümüz türden, acı çeken zavallı insanlar topluluğu değildir işçi sınıfı ve emekçi halk. Üreten, yaratan, sömürülen ve bunu değiştirme gücü kendisinde olan bir sınıftır.”

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

TRUMAN SHOW

1998 yapımı “The Truman Show”, izleyen herkesin ‘kahretsin, niye daha önce benim aklıma gelmedi’ şeklinde düşünebileceği çok parlak bir fikir üzerine kurulu güçlü senaryosuyla, Avustralyalı usta yönetmen **Peter Weir’in kusursuz yönetimi** ve **Jim Carrey’nin** kariyerinin en iyi performanslarından biriyle hiç unutulmayacak medya eleştirilerinden biridir kuşkusuz... Yanda gördüğünüz sahne ise bir sabun ve ayna ile uzaya çıkmanın mümkün olduğunu ispatlayıp Jim Carrey’nin doğaçlamasıyla ortaya çıkmıştır...

KENDİ HALİNDE 30 YAŞINDA GENÇ BİR SİGORTACI OLAN TRUMAN BURBANK’IN ÇOK SİRADAN AMA DÜZENLİ BİR HAYATI VARDIR. HEMŞİRE OLAN KARISIYLA BİRAZ OLDUBİTTİ SONUCU EVLENMİŞ, HAYATI BOYUNCA YAŞADIĞI YER OLAN KÜÇÜK AMERİKAN ADASI SEAHEAVEN’IN DIŞINA ÇIKMAMIŞTIR. BABASI GÖZLERİNİN ÖNÜNDE denizde boğulduğu için sudan korkuyordur, bu yüzden deniz yolculuğu yapamamaktadır. Bir sabah evinden çıkıp işine gidecekken gökyüzünden caddenin ortasına düşen bir ışık spotunun onun tüm hayatını değiştirecek bir dizi olayın başlangıcı olduğunu da tabi ki en başta anlayamaz. ‘Uyanış’ yavaş yavaş gerçekleşir...

Truman’ın hayatı aslında bir televizyon dizisidir. Truman’ı doğumundan beri tüm dünyada yaklaşık 30 yıl boyunca milyarlarca kişi izlemiştir. Çevresindeki herkes, ama her sabah gazetesini aldığı bayiiiden tutun en yakın arkadaşı hatta karısına kadar herkes, birer oyuncudur ve rolleri her sabah senaryo halinde ellerine gelmektedir. Truman’ın 30. yaşgünü gelmiştir ve artık dünyasının Seaheaven’la sınırlı kalmasına tahammül edememektedir. İşte tam da bugünlerde “Truman Show”un kurucusu, yönetmeni ve kendisini ‘Tanrı’ konumuna yerleştirmiş Krystoff’un istemediği bir takım terslikler üstüste yaşanmaya başlar. Yapay bir kasaba olan Seahaven’daki gökyüzünün yırtılıp Truman’ın evinin önüne düşen bir ışık spotuyla birlikte başka

aksaklıklar da yaşanır. Sadece Truman’ın tepesine yağın yağmur, arabasının radyosuna karışan garip telsiz sesleri ve günlük programının dışında davrandığında çevresindeki insanların garip davranışlarını farketmesi gibi... Böylece Truman giderek bilinçlenecek ve akla hayale sığamayacak kadar büyük bir medya oyununun içinde olduğunu anlayacaktır. Sonrası Truman’ın esaretten kurtulma hikayesidir...

Belki bugünlerde, yani artık insanların “Survivor”larda “Utopya”larda kendi hayatını gönüllü olarak televizyona sunma yarışına girdiği, ya da Facebook’ta, Instagram’da, Twitter’da, Periscope’da, Vine’da hayatından kesitleri, yediğini, içtiğini, gittiği mekanı, gördüklerini paylaşma bağımlısı olduğu bugünlerde Truman’ın bağımsızlık mücadelesi bazıları için ‘abartılı’ gelebilir. Ama 1998’de durum böyle değildi. İnsanların ‘gözetlenme’ (izlenme) merakı ‘gözetleme’ (izleme) merakının yanına bugünkü kadar yaklaşmamıştı. Bir grup insanın kameralarla dolu bir eve yerleştirilip birbirleriyle yaşadıklarını meraklılarına izletmeyi amaçlayan Amerikan TV şovu “Big Brother” ilk kez 1999’da yayınlanmaya başlayacaktı. Sonra Türkiye dahil pek çok ülkede çok ilgi gören bir format olarak uyarlanacak ve benzerlerini de doğuracaktı. “Biri Bizi Gözetliyor” o kadar tuttu ve ilgi gördü ki TV kanallarımızda hâlâ etkilerini görmekteyiz.

Halbuki “The Truman Show” vizyona geldiğinde Truman’ın dramını ne kadar da anlamıştık. Kendi hayatının kontrolünün kendisine ait olmadığını keşfeden adamın hüznünü kalbimizde hissetmiştik. Ürkek, iyi ve nazik yaradılışlı Truman’ın tüm engellemelere ve kendisine rağmen o stüdyonun kapısından çıkma cesaretini göstermesi için biz de finalde dualar etmiştik. George Orwell’in “1984”te bir kabus olarak çizdiği herkesin izlendiği gelecek, modern insanın en büyük korkularından biriydi yıllardır. Ama 2000’lerde izlenmek ve takip edilir olmak, popülerlik, şan, şöhret sahibi olmayı beraberinde getirir olmuştu. Bazı şöhretler seks kasetlerini bilinçli olarak internete vermeye başladıklarında “The Truman Show” filmi eski gücünü kaybetmiş sayılabilir tabi bir açıdan bakıldığında.

Ama filme bir daha bakınca bunu demeye de insanın gönlü el vermiyor doğrusu. 1990’ların başında popüler olan komedi şovu “In Living Color”ın en çok ilgi çeken komedyenlerinden biri olan sonra da Hollywood komedilerinde kendisine yer bulan ve popülerleşen Jim Carrey’i sulu ve de anlamsız komedilerden kurtaran film Ben Stiller’in yönettiği “Başbelası” (The Cable Guy) olmuştu. Carrey’nin o filmde yeterince komik bulunmaması sonucunda film gişede kendisini gösteremedi. Ama oyuncunun dramatik rollere de yatkınlığı

konusunda ciddi fikir vermişti. Weir belki bu trajikomik filmde bolca mimik ve beden komedisi yapan Jim Carrey’i oynatmasıyla bir kumar oynamıştı. Ama ‘Amerikan sinemasının 1990’lardaki en iyi filmi’ tezahüratlarıyla çıkan film, Amerikan sinemalarında vizyona girdiğinde büyük umutlarla çekilen “Godzilla”nın da gişelerdeki sonunu getirmişti.

Peter Weir’in filmi, hem Truman’ın dramını anlatıyor hem de 2000’lere yaklaşan medya aleminin ulaşacağı noktaları aslında ‘öngörüyor’du. Birkaç yıl sonra televizyonlarda izlemeye başladığımız programları düşününce filmin nasıl ileri görüşlü bir senaryosu olduğuna da kani olmamak mümkün değil. İlginç olan; ilk senaryosu “Gattaca”nın ardından, onun birkaç basamak üstüne çıkan bu senaryoya imza atmış Andrew Niccol’un sonraki senaryolarında bu yükselişi sürdürememiş olması.

Peter Weir’in akıcı bir dille anlattığı Truman’ın hikayesi gereksiz süslemelerden ve teknik şovlardan uzak olmasıyla da dikkat çekici. Bugünün genç Hollywood yönetmenleri çok daha kısa planlarla, daha hızlı bir kurgu tercih edebilirlerdi belki. Ama Weir filmi zaman zaman hafif bir komediymiş gibi göstermekten kaçınmadan ama ele aldığı meseleyi de hiç sulandırmadan filmi tamamlamayı başarmış.

KIZIL ORDU

Gabe Polsky'nin prömiyerini geçtiğimiz sene **Cannes Film Festivali**'nde yapan belgeseli **“Kızıl Ordu”** (Red Army), dünyanın en iyi **buz hokeyi** takımının, **Sovyetler Birliği**'nin, otoritenin, özgürlüğün, yalnızlığın, bir aradalığın ve başarının hikayesini anlatıyor.

GEÇTİĞİMİZ OSCAR TÖRENİNİN YARIŞMACILARI ARASINDA, MALUMUNUZDUR, “WHIPLASH” ADINDA, ‘DİNAMİT’ GİBİ BİR FİLM VARDI. BİR SENE ÖNCE SUNDANCE’TE YAPTIĞI PRÖMİYERİNİN ARDINDAN KULAKTAN KULAĞA YAYILARAK BİR TÜR EFSANEYE DÖNÜŞEN “WHIPLASH”, KÜÇÜK BÜTÇESİNE RAĞMEN BİRÇOK DALDA OSCAR ADAYLIĞI koparmış, bu yetmemiş, adaylık kopardığı dalların birçoğunda da heykelciği kucaklamıştı. Ancak asıl meselemiz, “Whiplash”ın başardıklarında değil, hikayesinde. Damien Chazelle’in filmi, kendine güveni olmayan bir müzik öğrencisi olan Andrew ile onun otoriter hocası Fletcher’in arasındaki ilişki üzerinden kuruyordu ana gerilimini. Fletcher, Andrew’u baskıladıkça Andrew kabuğunu kırıyor, Andrew Fletcher’dan tokat yedikçe daha dik duruyor ve günden güne ‘isyan etmeyi’ öğreniyordu. “Whiplash”, baskıcı otorite ve baskılanan halk üzerinde bir tür deney yapıyor, kurulu çarkların nasıl işlediğini ve nelere sebebiyet verebileceğini inceliyor, kimilerine göre faşizme -ihtiyari ya da gayriihtiyari bir şekilde tasarlanmış- bir tür övgü sunuyordu. “Whiplash”ın bir tür ‘vaka incelemesi’ olduğunu anlamak için bir başka vaka incelemesi olan “Kızıl Ordu” (Red Army) ile hemhal olmak yeterli.

“Whiplash”, gösterildiği dönemde pek çok kişi tarafından ‘içinde spor olmayan bir spor filmi’ olarak tanımlanmıştı. “Kızıl Ordu” ise anlattığı tarafları tıpkı “Whiplash”teki gibi konumlandıran, gerçek bir spor filmi. Andrew’un yerinde Sovyetler Birliği’nin en şaşalı dönemlerinde başarıdan başarıya koşan, rakipsiz bir buz hokeyi takımı, Fletcher’in yerinde ise ‘yüzü’ ve ‘eli’ dönem dönem değişen ancak her daim deneysel bir kontrol mekanizmasıyla bu takım üzerinde tahakküm kuran bir hükümet var. Takım kendisine uygulanan baskıyla daha yenilmez, daha özgüvenli, daha ‘isyankar’ hale geldikçe karşısındaki otorite de takımın davranışına orantılı olarak dönüşüyor. Sözüün özü, “Kızıl Ordu”, bir taraftan dünyanın en iyi buz hokeyi takımının ‘başarı’ öyküsünü anlatırken, diğer taraftan Sovyetler Birliği politikalarının özel ve genel etkilerini uzaktan uzağa masaya yatırıyor.

Belgeselin merkezinde buz hokeyi sporunun tarihteki en başarılı hanedanlığının kaptanı var: Slava Fetisov. İzleyicinin algısı da bu başarılı hokey oyuncusuna emanet ediliyor. Zira hikaye onun gözünden, onun etrafından anlatılacak. Fetisov, bir zamanlar Sovyetler Birliği’nde ne kadar büyük bir kahraman olduğunu, ne kadar yenilmez hissettiğini anlatarak başlıyor. Başarı üzerine başarı, zafer üzerine zafer, madalya üzerine madalya... Fetisov’un takımı, tıpkı

Sovyetler Birliği’nin bir devlet olarak sahip olduğu güç gibi, dünyanın zirvesinde. Bu süreçte elbette ki dünyanın en büyük kansız savaşlarından biri vuku buluyor ABD ve Sovyetler Birliği arasında: Soğuk Savaş. Dünyada uluslararası düzeyde alınan her kararda, kartları Soğuk Savaş dağıtıyor. Spor da buna dahil. Dünya küreselleşmeye, ülkeler birbirine entegre hale gelmeye başladıkça bir kırılma başlıyor Sovyetler Birliği’nin en başarılı sporcularında. Bunca başarıya rağmen kendi ülkelerinde kazanamadıkları parayı, Amerika’ya giderek kazanmak istiyorlar; aldıklarından daha fazlasını hak ettiklerini düşünmeye başlıyorlar. Ansızın bir ‘özgürlük’ meselesi başlayveriyor. Fetisov başta olmak üzere, birçok sporcu, özgür olmadığını, ülkesi tarafından engellendiğini, potansiyelinin alıkoyluğunu iddia etmeye başlıyor. Böylece devlet düzeyinde pek yakından tanıdığımız bir ‘vatan hainliği’ ithamı rol almaya başlıyor. Devletle sporcular arasında, mutlak otoritenin devlet olduğu, korkunç bir savaş başlıyor. Kimisi direniyor, kimisi boyun eğiyor. Ancak başarılarla yoğrulmuş bir takım büyük bir krize kurban gidiyor.

Gabe Polsky’nin ilk belgeseli “Kızıl Ordu”, mizahi tonu kuvvetli, sadeleştirilmiş ve avrosentrik bir bakış atıyor anlattığı hikayeye ve bu hikayenin öznelere. Elbette ki oryantalist paradigmadan nasibini alıyor ve Sovyetler Birliği’ni çoktandır Hollywood tarafından anlatıldığı şekilde, bir tür ‘hiçbir yer’ olarak betimliyor. Ancak kendini pek de ciddiye almayan tonuyla, bu cılız hicvini de bir şekilde önemsiz kılmayı başarıyor. Belgeselin en büyük başarısı ise ‘konuşturduklarında’. Polsky, hikayesinin her aşamasında yer alan birçok kişiyle bir araya geliyor ve onlara hikayelerini anlatmaları için çok iyi bir alan açıyor. Bu esnada neyin bir merak unsuru olarak bırakılması gerektiğini ya da neyin bir an önce açıklanması gerektiğini doğru seçiyor. Bu sayede ‘politik’ olarak ayakları yere pek sağlam basmasa da kendini son anına kadar heyecan içerisinde seyrettiren, eğlenceli ve sürükleyici bir belgesel çıkıyor ortaya.

Geçtiğimiz sene Cannes Film Festivali’nde gösterildiği anda bir ‘patlama’ yapan “Kızıl Ordu”nun gelecek nesillere kalacak bir belgesel olmadığı ortada. Belgesel, gereken entelektüel düzeye, derinliğe ve hatta ciddiyete sahip değil. Ancak anlattığı hikayenin bir şekilde gelecek nesillere kalacağını inkar etmek güç. Yani, bir hikaye anlatıcısına birçok yeni köprü kuran bu muazzam hikaye daha iyi bir şekilde anlatılana kadar en iyisi bu.

PRENSES KAGUYA MASALI

ORJİNAL ADI Kaguyahime No Monogatari

YÖNETMEN Isao Takahata

YAPIM/SÜRE 2015 Japonya, 132 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Japonca,

2.0 DD Tr.

ŞİRKET Bir Film (M3)

FİLMİN EN BÜYÜLEYİCİ
YANLARI **SULUBOYA**
ÇİZİMLERİN
AYAĞA KALKIP
DOLAŞTIĞI ZAMANLAR.

MASAL SEVİYORSANIZ DİNLEMEN DE GÖRMEN KADARA ETKİLİ OLUR ÇOĞU ZAMAN. FAKAT GÖRSELLİĞİN BÜYÜLEYİCİLİĞİ karşısında katman katman hareket eden imgeler, hayal gücünüzü geliştirdiği gibi sizi kendi dünyasında başka bir yolculuğa çıkarır.

Stüdyo Ghibli'nin kurucularından olan Isao Takahata'nın uzun bir aradan sonra çektiği Prenses Kaguya Masalı, yaşlı bir çiftin ormanda bulup büyüttükleri Kaguya'nın yolculuğu üzerinden seyirciye büyümlü bir masal anlatıyor.

Yaşlı bambu ustasının ormanda bulup eve getirdiği bebek karısıyla o'na yaşam sevinci olur. Büyümlü bir şekilde karşısına Kaguya'nın hep kendileri gibi küçük bir dünyaya ait olmadığını düşünür. Gerçekten de bu mucizevi bir biçimde hızla büyüyen bebek onların dünyasından değildir. Yaşlı adam yine ormanda karşılaştığı birkaç mucizeden sonra Kaguya'nın aslında bir prenses olduğuna ikna olur ve kocaman bir saray yaptırıp Kaguya'yı oraya yerleştirir. Kaguya artık özlediği köyünde değil birçok şeyi baştan öğrenmesi gereken bir saraydadır.

Kaguya'nın yolculuğu doğa, medeni yaşam ve

büyümlü yaşam arasında uzanan gel-gitlerle dolu. Büyüyüp çok güzel bir prenses olduğunda da ona sunulan dünya nimetlerini reddetmeye hazır çünkü çok daha başka bir şeyi, ait olmayı özlüyor.

Epik bir anlatıma sahip olan filmin en büyüleyici yanları suluboya çizimlerin ayağa kalkıp dolaştığı ve seyirciyi cezbedtiği zamanlar. Takahata çok uzun zaman üzerinden çalıştığı ve bir Japon halk masalından esinlenerek oluşturduğu hikayesini seyirciye ince eleyerek ve sık dokuyarak anlatıyor.

Büyümlü olduğu kadar duygusal bir yolculuk vadeden Prenses Kaguya'nın Masalı çocuklar için daha sıkıcı gelebilir ama büyükler için bulunmaz bir nimet, çünkü her zaman büyüklerin dünyasında dolanan bu kadar zarif bir animasyonla karşılaşmak kolay olmuyor.

Filmin müzikleri de filmin kendisi kadar etkileyici bir yolculuğa çıkarıyor seyircisini.

Uzunluğundan kaynaklanan hikaye sarkmaları oluyor zaman zaman ama yine de akıcılığını kaybetmiyor.

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

ANNEMİN ŞARKISI

ORJİNAL ADI Klame Dayika Min
YÖNETMEN Erol Mintaş

OYUNCULAR Feyyaz Duman,
Zübeyde Ronahi, Nesrin Cavadzade,
Aziz Çapkurt, Cüneyt Valaz, Sabiha Bozan

YAPIM/SÜRE 2014 Türkiye, 98 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe-Kürtçe
ŞİRKET Bir Film (Mintaş)

**TÜRKİYE’NİN
BATISINDAN BİR KÜRT
SİNEMACININ ELİNDEN
ÇIKMIŞ, ADETA BİR
DİYASPORA FİLMİ.**

GENÇ KÜRT YÖNETMEN EROL MINTAŞ’IN SARAYBOSNA FİLM FESTİVALİ’NDE EN İYİ FİLM ÖDÜLÜNÜ KAZANMIŞ OLAN İLK UZUN metraj çalışması “Annemin Şarkısı” (Klame Dayika Min), 1990’ların başlarında bir ilkokulda Kürtçe eğitim veren ve öğrencileriyle çok sıcak bir iletişim kurmayı başarmış olduğu anlaşılan genç bir öğretmenin ders esnasında gözaltına alınmasıyla başlıyor.

Daha sonra kamerasını günümüz İstanbul’una taşıyan film, annesi Nigar ile birlikte yaşayan Ali adlı bir Kürt öğretmenin yaşamına odaklanıyor. Nigar, köyüne dönüş özlemi çekmekte ve yaşamak zorunda olduğu apartman dairesinin duvarları arasında bunalmakta, bir zamanlar evlerinde olduğunu iddia ettiği bir dengbej ses kasedini aramakta ama bulamamaktadır.

“Annemin Şarkısı” bir yönüyle, sinemada muhtelif örneklerini zaman zaman gördüğümüz ileri yaşlardaki bir akrabasına, genellikle bir ebevyine bakmak durumunda kalmış genç bireylerin yaşadığı zorlukları konu alan filmleri çağırıştırıyor, zaman zaman ise büyük kent

yaşamının belirli koşullarda insanları atomize edişinin örneklerini de sergiliyor. Temel karakterlerin etnik kimliğinden bağımsız olarak da anlam taşıyabilecek bu eksenleri de içeren “Annemin Şarkısı”’nı diyaloglarının Kürtçe oluşunun ötesinde Kürt filmi yapan dinamiklerden biri filme dolaylı olarak adını veren kayıp dengbej kasedi arayışı.

Yarı-düşsel dokudaki final sahnesiyle ise yaşanmakta olan ama adı konmamış sorun, yalnızca ‘köye dönüş’ değil, ‘Kürtlerin memleketlerine dönmeleri, dolayısıyla aslında Kürtlerin memleketlerinden sürgün edilmiş oldukları’ olarak çarpıcı biçimde takdim ediliyor. Böylece Türkiye’nin batısında yaşayan bir Kürt sinemacının elinden çıkmış “Annemin Şarkısı”, adeta bir diaspora filmi hissi bırakıyor.

Daha önce oyunculuk deneyimi olmayan Zübeyde Ronahi’nin, Nigar rolünü başarıyla canlandırması.

Nigar ve Ali’nin hangi koşullarda köylerini terketmek durumunda kalmış oldukları açıkça aktarılmıyor.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

DERİN KABUS

ORJİNAL ADI As Above, So Below

YÖNETMEN John Erick Dowdle

OYUNCULAR Perdita Weeks,
Ben Feldman, Edwin Hodge, François Civil,
Marion Lambert

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 89 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Universal)

**FİLM, NİCE
GÜNAHLARA
EVSAAHİPLİĞİ YAPAN
PARİS GİBİ BİR KENTİN
BİLİNÇDİŞİNA İNİYOR!**

KORKU SINEMASI BİLİNÇDİŞİNDAKİ 'İSTENMEYENLER'İ YÜZEYE ÇIKARMA KONUSUNDA SINEMACILARA EN ÇOK FIRSAT VEREN türdür. "Sapık"tan (Psycho) başlayarak psikanalizin korku sinemasında ne denli güçlü bir etki bırakabildiğine dair bugüne kadar nice örnekler gördük. "Derin Kabus" ise bir yandan kahramanlarını bilinçdışı korkularıyla yüzleştirirken, diğer yandan bir şehrin kolektif bilindişini da derinlemesine deşmek gibi ilginç bir iş yapıyor.

Film Paris'in altındaki yeraltı mezarlıklarını mesken tutuyor. Yıllar yıllar önce Paris'in henüz 'aydınlanamadığı' yıllardan kalma ölümler, infazlar, işkenceler için kullanılan bu yeraltı mezarlıkları ve mahzenlerine girmeye cesaret eden bir grup genç arkeolojik açıdan çok değerli bir taşın peşindedir. Fakat taşla birlikte hem belalarını hem de geçmişten gelen günahlarını da bulacaklardır.

Son yıllarda benzeri tipte nice film izledik diyebilirsiniz; örneğin bir çırpıda aklıma ikisi de 2005'te çıkagelen "Cehenneme Bir Adım" (The Descent) ve "Mağara" (The Cave) gibi iki film

geliyor. "Derin Kabus"un hamleleri bu iki filmden (ki "Cehenneme Bir Adım" hakikaten iyi bir filmidir) bir iki gömlek üstün. Bir kere nice günahlara evsahipliği yapan Paris gibi bir kentin bilinçdışına inerek harika bir çıkış noktası yakalıyor.

İşin 'korkutma' kısmına gelince... "Derin Kabus" zıplatmıyor, ürpertiyor. Son dönemde korku filmlerinde buna hasretiz. Film içimizi dışınıza çıkartana, tersinizi düzünüze getirene kadar Paris'in derinliklerine baş aşağı bir yolculuğa çıkartıyor izleyiciyi.

Kıpkırmızı bir fonun önünde kafataslarının altında baş aşağı duran bir Eyfel kulesinin salındığı zekice tasarlanmış poster de zihinlere kolayca çakılan "Derin Kabus", son dönemin en iyi klostrofobik korku atmosferini sunuyor.

Çekimlerin Paris'in derinliklerindeki gerçek yeraltı mezarlıklarında yapılması inanılmaz !

Görüntü o dar tünellerde öylesine sallanıyor ki, film bittikten sonra bir süre baş dönmesi yaşayabilirsiniz.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

DİSKDÜNYA'YA HOŞ GELDİNİZ

Aktörlüğün kitabını yazmış **Christopher Lee**'yi 93 yaşında kaybettik, ama ardında bıraktığı **sayısız** karakterle yaşamayı sürdürecektir. **Terry Pratchett**'in "DiskDünya" (Discworld) serisini televizyonla buluşturan bu **'fragman animasyon'** da Lee'yi **"Ölüm"**ün sesiyle yaşıyor.

ORJİNAL ADI Welcome
To The Discworld
YAZAN Terry Pratchett
YAPIM 1996 İngiltere
SÜRE 8 dk.

93

YAŞINDA HAYATA GÖZLERİNİ YUMAN DEVASA AKTÖR
CHRISTOPHER LEE'NİN 'ÖLÜM' KAVRAMIYLA İÇLİ DİŞLİ GEÇEN
kariyerinin önemli duraklarından biri
"DiskDünya'ya Hoş Geldiniz" (Welcome

To The Discworld). İngiliz yazar Terry Pratchett'in
ilki 1983'te yayımlanan 40 kitaplık fantastik
"DiskDünya" (Diseworld) serisinin televizyonla
buluşmasını işaret eden bir fragman aslında bu.

Serinin 11. kitabı "Tırpanlı Adam"ın (Reaper
Man) girişini temel alan bu animasyon, Christopher
Lee'yi "Ölüm"ün sesi olarak karşımıza getiriyor.
Aktör, kaplumbağanın sırtındaki dört filin
üzerindeki DiskDünya'da 'zamanı daralan' "Ölüm"ü
her zamanki mükemmel ses tonuyla yorumluyor ve
tüylerimizi diken diken etmeyi başarıyor. Aslında bu
bir parodi ve 'korkutma' amacı yok, ama Lee'nin
sesini duyunca ister istemez irkiliyoruz!

Bu 'fragman animasyon'da "Ölüm"ün

DiskDünya'yı terk edişine kadar olanları görüyoruz,
sonrasında 'bozulan dengeler'se Terry Pratchett'in
kitabında var. Fragmana karşılık "Tırpanlı Adam"ın
tamamlanmadığını, Pratchett'in "DiskDünya"sını
yansıtan "Soul Music" ve "Wyrd Sisters" adlarında
iki kısa serinin çekildiğini de ekleyelim.

Christopher Lee gibi bu yıl içinde kaybettiğimiz
Terry Pratchett, fantastik edebiyatı zenginleştiren,
birçok referansla da bütünleyen "DiskDünya"
serisiyle türün takipçilerini mest eden isimlerden
biri. Serinin birçok kitabında karşımıza çıkan
"Ölüm" ise Christopher Lee ismiyle kolayca
özdeşleştirebileceğimiz bir karakter. "DiskDünya'ya
Hoş Geldiniz", aktöre kısacık bir saygı duruşu için
bulunmaz fırsat. 1940'lerden ölümüne kadar nefes
almadan çalışan Lee'nin bu Pratchett
uyarlamasındaki çabası da onu 'ölümsüz' kılan
çalışmalarından biri, buna kuşku yok!

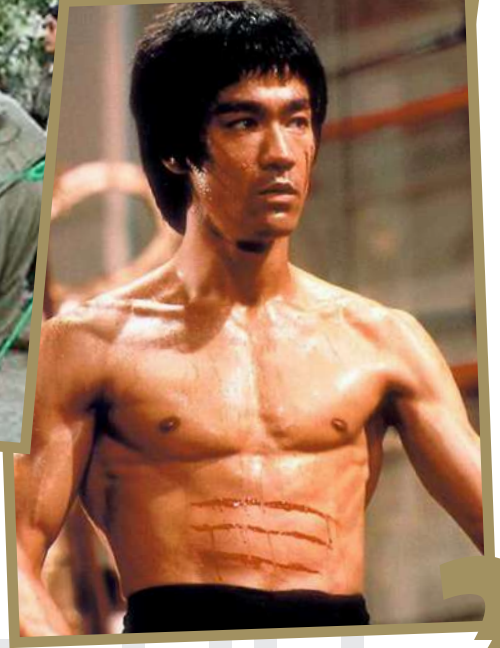
“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://arney.org>

siyad
Sinema Yazarları Derneği

SİNEMA ESERİ
YAPIMCILARI
MESLEK BİRLİĞİ

1 - Sen bizim için hep Dracula'sın!

Her ne kadar genç nesil onu "Yüzüklerin Efendisi" serisindeki Saruman ya da "Star Wars" filmlerindeki Kont Dooku rolüyle tanısa da o aslında gerçek sinemaseverler için Dracula'nın ta kendisidir. 93 yaşında hayata veda eden aktör Christopher Lee'den bahsediyoruz tabii... Toprağın bol olsun üstat...

2 - Bu da oldu: Karate filmlerine özel gösterim

Video döneminin vazgeçilmezi olan kung fu filmlerine yönelik özel bir etkinlik yapılacağı hiç aklınıza gelirmiydi? Ama oldu işte... İzmir ve İstanbul'da düzenlenen etkinlikte 'karate filmleri' gösteriliyor. Filmler arasında Tsui Hark'ın "Bir Zamanlar Çin'de 2" de var, Bruce Lee'nin "Ejder'in Yolu" filmi de, Jackie Chan'ın "Genç Üstad" yapımı da... İstanbul'daki gösterimler Beyoğlu Majestic Sineması'nda.

3 - İsteyince gösteriliyor

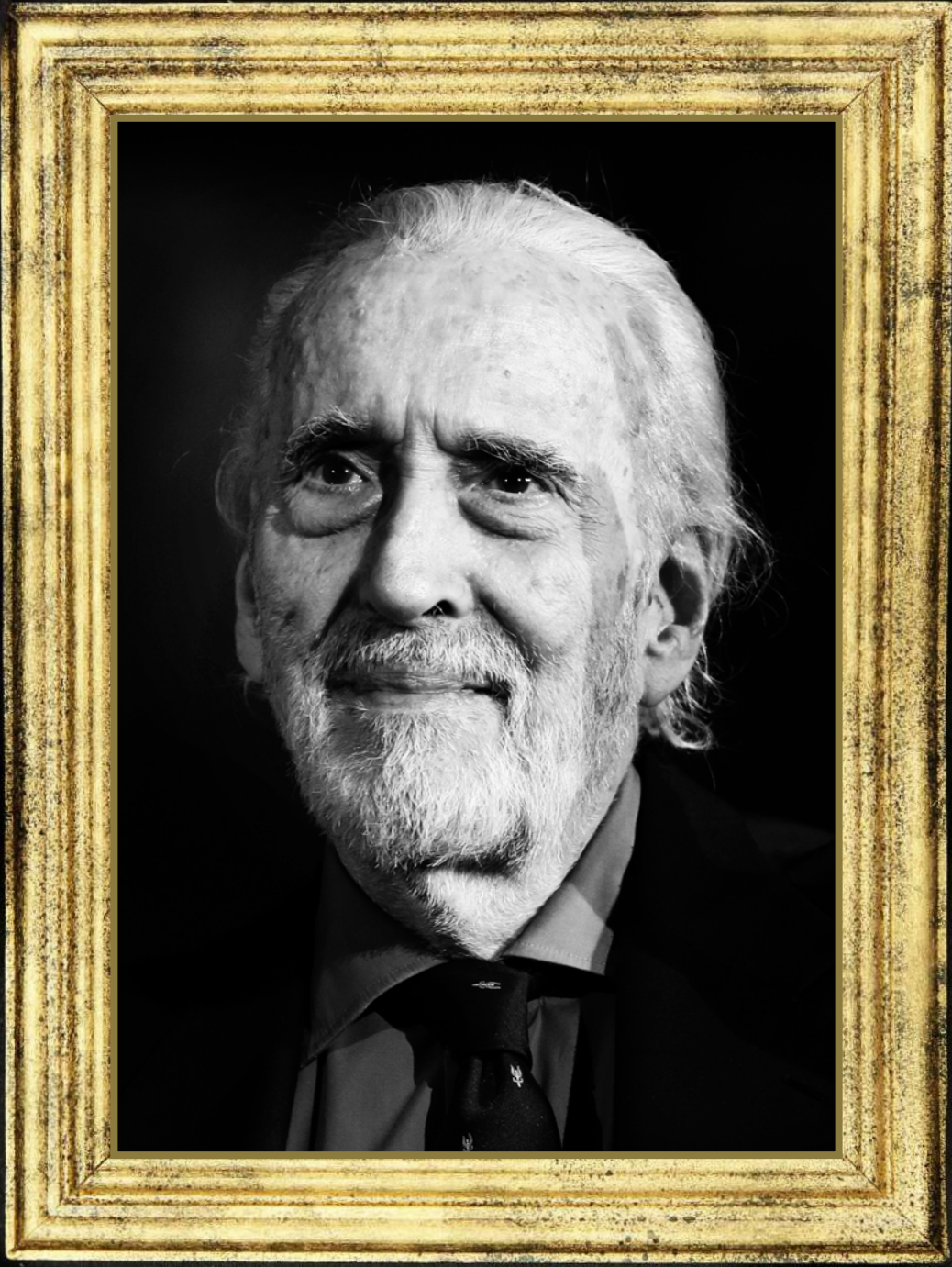
Documentarist 8. İstanbul Belgesel Günleri, yarın başlıyor. Festivalde "Sansüre Takılan Belgeseller" adlı bir bölüm var ve bakın bu bölümde hangi filmler gösterilecek! Aydın Orak'ın "Berivan", Çayan Demirel'in "Dersim 38", Pea Holmquist ile Suzanne Khardalian'ın "Köpeklerden Nefret Ederim", Çayan Demirel ile Ertuğrul Mavioglu'nun "Kuzey" (Bakur) ve Reyhan Tuvi'nin "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek"...

4 - CerModern'de bağımsız seçki

Bir gösterim haberi de o zaman Ankara'dan gelsin. Başkent'in kültür yuvası CerModern'de "Açık Hava Film Günleri" 9 Haziran'da başladı. 14 Haziran'a kadar da her akşam film gösterimi var. Filmler de şöyle:

"Kış Uykusu", "Neden Tarkovski Olamıyorum...", "Ben O Değilim", "Sivas" ve "İtirazım Var".

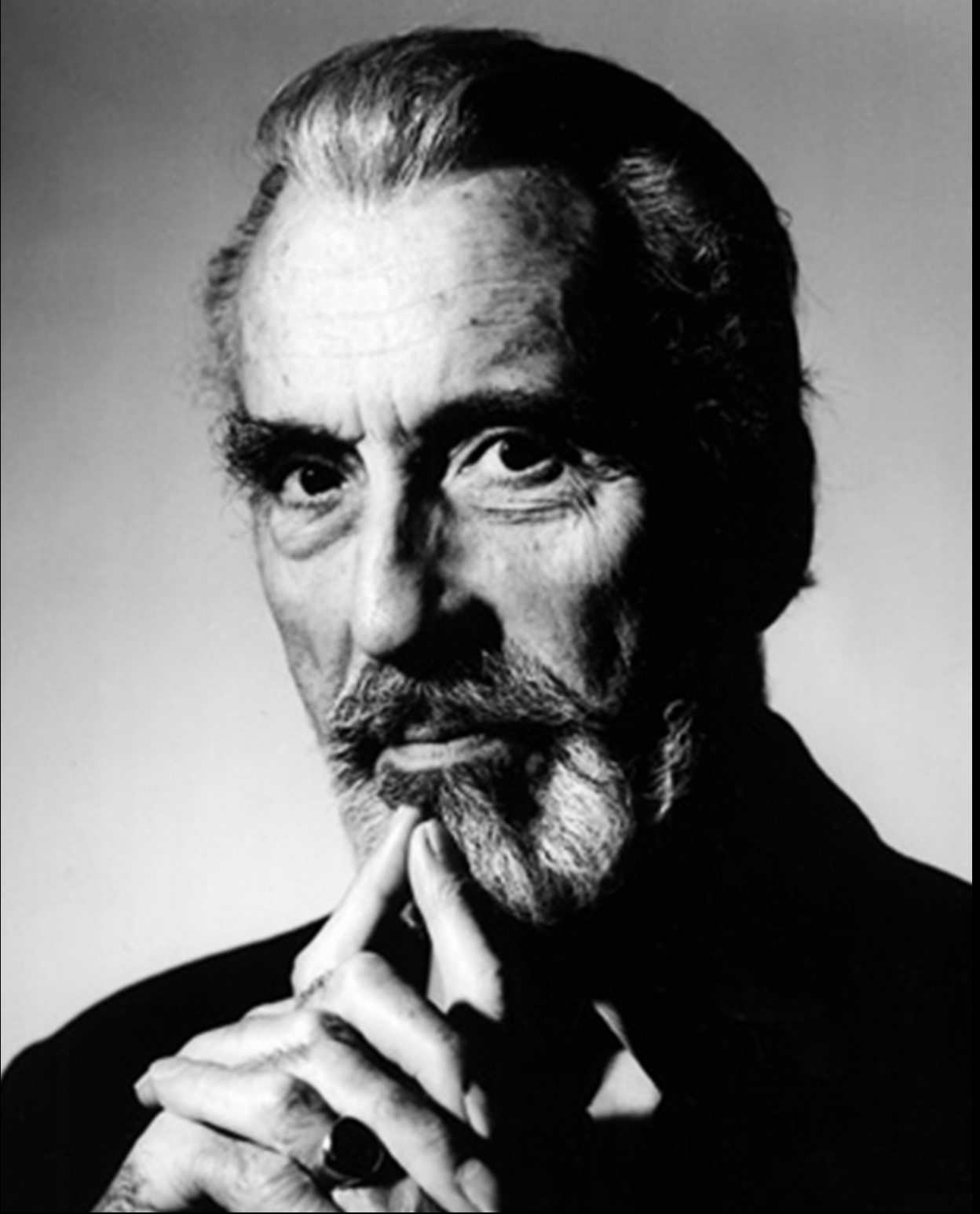
5 - Venedik'ten film seçmeye geldiler Sinema Eseri Yapımcıları Meslek Birliği'nin (Se-Yap) yürüttüğü "Festivaller İstanbul'da 2015" projesi kapsamında, şimdi de Venedik Film Festivali'nden seçiciler İstanbul'a geldi. Geçen yıl uygulanmaya başlayan bu buluşmaların katkısıyla, hem Venedik hem de Berlin'de kimi filmlerimiz programa seçilmişti. Bakalım bu yıl hangi yerli filmler olacak Venedik'te...

SAYGIYLA ANIYORUZ...

CHRISTOPHER LEE

1922 - 2015

“SAĞLAM İÇGÜDÜLERİNİZ YOKSA İYİ BİR AKTÖR OLAMAZSINIZ.”

Christopher Lee